

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — Α.Τ. 15 (28) — ΙΟΥΛΙΟΣ 1987

ΟΥΤΕ ΜΑΡΞ — ΟΥΤΕ ΡΟΚΦΕΛΕΡ

ΣΠΑΣΤΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ο Αγώνας της Χρυσής Αυγής είναι αγώνας διμέτωπος. Είναι ένας αγώνας τόσο κοντά κατά του καπιταλισμού, όσο και κατά του μπολσεβικισμού. Ο καπιταλισμός και ο μπολσεβικισμός είναι δύο από τις όψεις (οι κυριότερες) του παντοτεινού και αιώνιου εχθρού του Ελληνισμού, του διεθνούς Σιωνισμού, που με κάθε είδους σκευωρία και συνωμοσία έχει κατορθώσει να οδηγήσει την ανθρωπότητα στην σημερινή κατάσταση του εσχάτου εκφυλισμού. Φαινομενικά ο καπιταλισμός μάχεται τον μπολσεβικισμό και αντίστροφα. Στην ουσία όμως δεν έχουν καμία διαφορά και υπηρετούν εξ ίσου και οι δύο τον ένα και μοναδικό σκοτεινό σκοπό του εβραϊσμού. Στο σημερινό μας σημείωμα θα ασχοληθούμε με την διευκρίνηση ορισμένων σημείων, που οδηγούν σε μία μεγάλη σύγχυση, στη σύγχυση του δικού μας αγώνα κατά του μπολσεβικισμού με τον αγώνα της αστικής αντίδρασης για την προφύλαξη των οικονομικών κεκτημένων τους.

Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν πολεμάμε τον μπολσεβικισμό για να μην χάσουμε τα εργοστάσιά μας ούτε για να προστατεύσουμε τα εργοστάσια των καπιταλιστών, πολεμάμε τον μπολσεβικισμό, γιατί είμαστε πατριώτες, Εθνικιστές και μπολσεβισμός σημαίνει πρώτα απ' όλα διεθνοιστική ισοπέδωση.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές δεν πολεμάμε τον μπολσεβικισμό βλέποντάς τον σαν ένα εκλογικό αντίπαλο, όπως τον βλέπουν οι δημοκράτες, δεξιοί και αριστεροί, αλλά τον πολεμάμε γνωρίζοντας πως είναι ένας ορκισμένος εχθρός της Πατρίδας. Ούτε για μας έχει καμμία έννοια ή αξία η δημοκρατία, ώστε να επιτρέπεται στην εθνική ζωή μιας χώρας η παρουσία και ο διαβρωτικός ρόλος του κομμουνιστικού κόμματος. Για τους δημοκράτες την πρώτη θέση στην συνείδησή τους παίρνει η δημοκρατία και ύστερα έρχεται η Πατρίδα. Για μας τους Εθνικοσοσιαλιστές πάνω απ' όλα είναι η Πατρίδα, και μετά το πολίτευμα, πολίτευμα που σίγουρα δεν είναι η δημοκρατία.

Καμμία σχέση λοιπόν δεν έχει η δική μας αγνή και ανελέητη μάχη κατά του μπολσεβικισμού με τους εκλογικούς τυχονδικτισμούς και τις ευκαιριακές αντιπαραθέσεις της αστικής αντίδρασης εναντίον του.

Πόλεμο κατά του μπολσεβικισμού σε κάθε πλευρά της ζωής, πλευρά πολιτική, ιδεολογική ή πολιτιστική. Παντού όπου τους συναντάμε πρέπει να τους πολεμάμε, και να τους συντρίβουμε. Παντού, στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στους δρόμους, στη δουλειά, στα εργοστάσια, στα γραφεία, παντού πρέπει να τους χτυπάμε ανελέητα, χωρίς να τους δίνουμε την παραμικρή ευκαιρία διαλόγου.

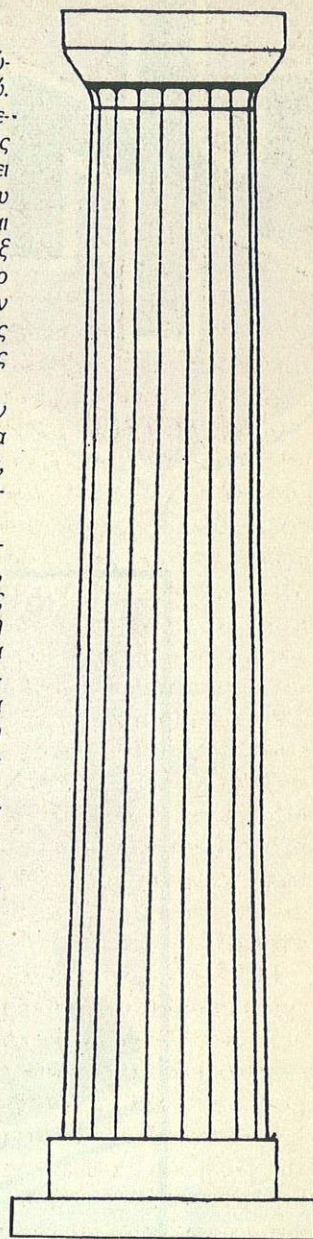
Σε αυτό τον Αγώνα, για την συντριβή του μπολσεβικισμού καλούμε κάθε Έλληνα Πατριώτη. Το σύνθημα του αγώνα μας:

ΣΠΑΣΤΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4,

5ος ΟΡΟΦΟΣ — ΓΡΑΦΕΙΟ 4

ΤΡΙΤΗ — ΠΕΜΠΤΗ — ΣΑΒΒΑΤΟ, 6-9 μ.μ.

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

Περίοδος Β' - Αριθμός τεύχους 15 (28) — 25 ΙΟΥΛΙΟΥ 1987 ΔΡΧ. 150

Τ.Θ. 8346 - Αθήνα Ομόνοια 100 10 • Τ.Θ. 11207 - Θεσ/νίκη 541 10

Η ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

Εδώ και λίγες δεκαετίες, κυρίως μετά το 1950, κάποιοι «φωτεινοί» οικονομικοί εγκέφαλοι εσκέφθησαν πως για να γνωρίσει η χώρα μας την οικονομική ευημερία δεν είναι απαραίτητο να αναπτυχθούν η κτηνοτροφία, η γεωργία, η βιομηχανία, αλλά αρκεί να αναπτυσσόταν και ανεπτύχθει, ο τουρισμός. Λογική ραγιαδική, κακομοιρίστικη, λογική νεοελληνική, λογική του «το κέρδος για το κέρδος» και τίποτε άλλο. Το συνάλλαγμα των αλλοδαπών του καλοκαιριού, το μεγάλο δόλωμα, που οδήγησε τόσους αγρότους στο να εγκαταλείψουν τα χωράφια τους για να φτιάχνουν ξενοδοχεία και εστιατόρια για τους ξένους. Μεγάλη ανάπτυξη μάλιστα ο Τουρισμός έλαβε κατά την επταετία 1967-1974. Και αυτό για να αντιληφθεί ο αναγνώστης το τεράστιο πολιτικό και ιδεολογικό χάσμα, που μας χωρίζει από τους κυβερνώντες εκείνης της περιόδου. Έτσι με αυτή την λογική, με τη λογική του να υπηρετούμε τους ξένους για να τα «κονομήσουμε» φθάσαμε στο σημερινό αισχρό σημείο αυτής της δημόσιας επαιτείας, που λεγεται τουρισμός. Η Ελλάδα του «ΜΟΥΣΑΚΑΣ», «ΣΥΡΤΑΚΙ», «ΣΟΥΥΛΑΚΙ» σε όλο της το αισχρό «μεγαλείο». Δίπλα ακριβώς από την Ακρόπολη, τον ΙΕΡΟ ΒΡΑΧΟ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ, όπως την απεκάλεσε ο EZRA POUND, να βρίσκονται οι εμετικές μορφές των διαφόρων ραγιαδών νεοελλήνων, που διαλαλούν την φτηνή τουςπραμάτεια. Πόση ντροπή, πόση ταπείνωση πρέπει να αισθάνεται κάθε Έλληνας Πατριώτης με αυτή την αισχρή κατάσταση!

Στο Μουσείο της Ολυμπίας ημίγυμνοι βάρβαροι («πας μη Έλλην βάρβαρος») μέσα από ένα βλέμμα αποχαυνωμένης ευωχίας να τρώνε και να χασκογελούν απέναντι από τον Ερμή του Πραξιτέλους. Μα τι κακό μας έκαναν οι αρχαίοι μας πρόγονοι και τους εκδικούμεθα τόσο αισχρά; Μήπως μας ενοχλεί, μας συνθλίβει το γεγονός ότι υπήρξαν πραγματικά Μεγάλοι;

Εγκαταλελλειμένα τα βουνά της Ελλάδος, χέρσα τα περισσότερα χωράφια της Πατρίδας και ο Τουρισμός, η «κονόμα» παντού παρούσα. Σκέφθηκαν μάλιστα, οι ίδιοι «φωτεινοί» οικονομικοί εγκέφαλοι, που μιλήσαμε στην αρχή, για να τονώσουν περισσότερο τον τουρισμό, σκέφθηκαν πως τα ωραία μας ακρογυάλια δεν ήταν αρκετά να προσελκύσουν τους δολλαροφόρους και απεφάσισαν να δημιουργήσουν κάποιο «FOLKLOR», κάτι σαν φιέστες ιθαγενών, που θα προκαλούν το ενδιαφέρον και την περιέργεια του μεγάλου ξένου αφέντη, και εδημιούργησαν τα FESTIVAL. Χρησιμοποίησαν και χρησιμοποιούν ακόμη και σήμερα γι' αυτό τον αισχρό σκοπό τους ΙΕΡΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ του Ελληνικού Πολιτισμού, το Ηρώδειο, την Επίδαυρο, τους Δελφούς κ.ά. Μάλιστα και τους Δελφούς οι αισχροί, οι ποταποί, οι ιερόσυλοι. Τον Ιερό Ναό του Απολλώνιου Λόγου, τον Ομφαλό της Γης, τους Δελφούς χρησιμοποίησαν πρόσφατα για να κάνουν Συνέδριο στη μνήμη ποιού; του Κάρολου Κούν, ενός

ομοφυλόφιλου, και μαρξιστή εβραίου, ενός σιχαμένου ερπετού, που εσκύλευσε με όποιο τρόπο μπορούσε την Ελληνική Τέχνη, ενός εβραίου βαθύτατα επηρεασμένου από την νευρωτική και φροϋδική τεχνοτροπία ενός άλλου εβραίου, του Μπρέχτ. Τι σχέση μπορεί να έχει τώρα ο Μπρέχτ με το Αρχαίο Ελληνικό Πνεύμα είναι κάτι, που μόνο αυτοί οι αρρωστημένοι εγκέφαλοι γνωρίζουν. Πιο πριν είχε γίνει Συνέδριο Ελληνικής Μουσικής με πρωτοστάτη ποιόν; τον Ιάνη Ξενάκη, έναν θλιβερό νευρωτικό ψυχοπαθή που όποιον έχει την ατυχία να ακούσει μουσική του, τον κάνει και αγανακτεί με τους διάφορους λαρυγγισμούς, βρόντους, ψόφους και κρότους της δήθεν μουσικής του. Τι σχέση τώρα πάλι μπορεί να έχει η Λύρα του Φοίβου με τα συνημίτονα της μουσικής του Ξενάκη, δεν γνωρίζω.

Αυτή την Ιεροσουλία και τα αίσχη εις βάρος των Ιερών αυτών Χώρων δεν τα χρεώνουμε ειδικά σε καμμία κυβέρνηση. Είναι όλος εξ ίσου υπεύθυνες. Δεν εξαιρείται επίσης ούτε η κυβέρνηση της επταετίας και για όσους δεν το γνωρίζουν θα πούμε πως το 1973 στο Ηρώδειο έδωσαν παράσταση νέγροι φολκ-λορίστες χορευτές, τα μπαλέτα της Σενεγάλης...

Απ' όλα αυτά φαίνεται πως οι κρατούντες των τελευταίων δεκαετιών κατέχονται από ένα βασανιστικό σύμπλεγμα κατωτερότητας έναντι των Αρχαίων Προγόνων μας.

Και όπως κάθε συμπλεγματικός έτσι και αυτοί προσπαθούν με κάθε τρόπο να εκδικηθούν τον Ανώτερό τους. Και σαν πιο πρόσφορο τρόπο εκδικήσεως βρίσκουν τον εξευτελισμό, γιατί εξευτελισμός του Ελληνικού Πολιτισμού, από λεγόμενους μάλιστα Έλληνες, είναι το να παρουσιάζονται στο Ηρώδειο οι «Όρνιθες» του Κουν, είτε στην Επίδαυρο να παρουσιάζονται κατά τον τρόπο, που παρουσιάστηκαν τα Αθάνατα Έργα του Ελληνικού Λόγου: «Ο Οιδίπους Τύραννος» και η «Ηλέκτρα».

Ας μιλήσουμε κατ' αρχάς για τις «Όρνιθες» του γνωστού Κουν, του Κουν και όχι του Αριστοφάνους, γιατί ο Αριστοφάνης δεν μπορεί να έχει καμμία σχέση με αυτή την εμετική βλακεία. Ότι ο Κάρολος Κουν συνέθεσε χρησιμοποιώντας τον Αριστοφάνη και το έργο του, με τον Αριστοφάνη δεν είχε σχέση, παρά μόνον με τους εβραίους πνευματικούς πατέρες, του σκηνοθέτη, το Μάρξ, τον Φρόϋδ, και τον αγχωτικό Μπρέχτ.

Όσο για τον Οιδίποδα Τύρανο του Σοφοκλέους της εφετηνής παραστάσεως της Επιδαύρου, σύμφωνα μάλιστα με δημοκράτες κριτικούς, «προοδευτικών» εφημερίδων, θύμιζε θρίλερ. Κατά την διάρκεια του έργου υπήρχαν φωτορυθμικά, σε μια γωνιά δε της σκηνής υπήρχε ένας τεράστιος κύβος πάνω στον οποίον προβαλλόταν μια νεκροκεφαλή. Το δε έργο τέλειωνε με το υπαρκτικό ερώτημα: «Τι είναι ο άνθρωπος;» Βλακείες δηλαδή, αηδίες και ξεράσματα, που καμμία σχέση δεν μπορούν να έχουν με τον Σοφοκλή, που αν μη τι άλλο είχε την ευτυχία να μη γνωρίζει ούτε τον υπαρξισμό, ούτε και τον σιχαμερό μηδενιστή εβραίο Ζαν-Πωλ Σάρτρ.

Ας έλθουμε όμως τώρα στην τρίτη παράσταση με την οποία θα ασχοληθούμε σε αυτό το γραφτό. Σε μια παράσταση, που διαφημίστηκε όσο καμμία άλλη με αφιερώματα σε περιοδικά και εφημερίδες, στην παρουσίαση της «Ηλέκτρας» του Σοφοκλέους, που σκηνοθέτησε ο μπολσεβίκος Σοβιετικός Ρόμπερτ Στούρουα και πρωταγωνίστησαν οι γνωστοί μπολσεβίκοι ηθοποιοί Καρέζη και Καζάκος. Ακούστε ορισμένα, που δεν είναι ευτράπελα, αλλά απεναντίας αηδαστικά, από αυτά που έλαβαν χώρα σ' αυτή την παράσταση. Κατ' αρχάς τα

πάντα στη σκηνή ήταν καλυμμένα με μαύρα καραβόπανα. Πρωτοπορεία; ΟΧΙ, βλακεία! Ο Αίγισθος σε κάποια φάση της τραγωδίας επιτίθεται ερωτικά στην Ηλέκτρα και χαϊδεύει ομοφυλοφιλικά τον Ορέστη! Ο χορός ήταν ντυμένος με παντελόνια, πουκαμισάκια, μπλουζάκια κτλ. Η παράταξη του Χορού και των υποκριτών ήταν Μπρεχτική (χωρίς τον εβραίο Μπρέχτ δεν είναι ως γνωστόν δυνατόν να γίνει παρουσίαση αρχαίου Ελληνικού έργου...). Σε άλλη σκηνή του έργου ο Καζάκος διαβάζει μέρος του γ' στασίμου, αλλά ξαφνικά παρουσιάζεται ο Αίγισθος που σκουπίζει με το βιβλίο τις λάσπες από τις μπότες του...

ΑΗΔΙΕΣ, ΑΗΔΙΕΣ, ΑΗΔΙΕΣ!

Δύο πράγματα έχω να πω μετά από όσα αναφέρθησαν: α) 'Όποιος γελά με όλα αυτά και δεν αγανακτεί δεν σέβεται τίποτε. 'Όποιος διασκεδάζει και φαιδρύνεται με αυτά τα αίσχη, που γίνονται εις βάρος του Πολιτισμού μας, είναι τραγικά παρηκμασμένος. 'Όποιος τέλος αγανακτεί και αυτή την αγανάκτηση του δεν την κάνει ΠΡΑΞΗ, είναι ανάξιος να λέγεται Έλληνας. β) 'Όποιος πιστεύει πως είναι πιο σημαντικό να μιλούμε για πολιτική και κόμματα από το να στιγματίζουμε τους δολιοφθορείς του Πολιτισμού μας, σίγουρα δεν έχει γνώση και αντίληψη της ουσίας των πραγμάτων. Γιατί αν μας απασχολούσε περισσότερο το Φ.Π.Α. και το νομοσχέδιο των ενοικίων από την Ιερουσαλία, που γίνεται εις βάρος των Ναών μας, τότε δεν θα είμαστε τίποτε άλλο, παρά διεφθαρμένοι και θλιβεροί αστοί και όχι Επαναστάτες Εθνικοσοσιαλιστές γεμάτοι θέληση να προκαλέσουμε την Μοίρα και την Ιστορία.

'Εγιναν λοιπόν αυτές οι αισχρές παραστάσεις εξευτελίσθηκαν με κάθε τρόπο Σοφοκλής, Ευριπίδης, Αριστοφάνης, Ηρώδειο, Επίδαυρος, Δελφοί, εξευτελίσθηκαν και εμολύνθηκαν από εβραίους, μπολσεβίκους και διεφθαρμένους αστούς οι ΙΕΡΟΙ ΜΑΣ ΝΑΟΙ, οι ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΜΑΣ ΠΑΤΕΡΕΣ και δεν βρέθηκε ούτε ένας Πανεπιστημιακός Δάσκαλος, από όλους αυτούς τους βαθείς γνώστες των Αρχαίων κειμένων, να διαμαρτυρηθεί, δεν βρέθηκε ούτε ένας μέσα στους θεατές των παραστάσεων να φωνάξει αίσχος, Πόση μοναξιά, παγερή μοναξιά, περιβάλλει το Πνεύμα των Αρχαίων Θεών μας, πόσο αισχρά έχει προδοθεί από τότε που έλειψε ο Ριχάρδος Βάγκνερ, ο Φρειδερίκος Νίτσε, ο Φώτος Πολίτης, το πνεύμα της Αρχαίας Ελληνικής Τραγωδίας. Δεν βρέθηκε ούτε ένας Έλληνας, τιμώντας την Μνήμη των Μεγάλων Προγόνων να τιμωρήσει τους ιερόσυλους.

Δεν βρέθηκε ούτε ένας να ορμήσει στη σκηνή και να τιμωρήσει θανάσιμα όλους αυτούς τους βέβηλους και ύστερα να βυθισθεί και αυτός στην παγερή μοναξιά των Θεών γεμάτος από τους τίτλους, που θα του απέδιδε η σημερινή λογική: ψυχοπαθής, φονιάς, φανατικός... Και όμως θα ήταν πραγματικός ήρωας, ειλικρινής τιμητής του Λαμπρού Παρελθόντος, Πιστός Στρατιώτης του Πολιτισμού!

«Πρέπει να ζυγίζει κανείς τις ψήφους, και όχι να τις μετρά».
FRIEDRICH SCHILLER

Alfred Rosenberg

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΟΣ

Τον 19ο αιώνα, η Ευρώπη παρουσιάζει 3 παράλληλα συστήματα. Το ένα ήταν το πρωταρχικό σύστημα της νορδικής (nordic) Ευρώπης που στηριζόταν στην ελευθερία της ψυχής και την ιδέα της τιμής. Το άλλο ήταν το ρωμαιοκαθολικό δόγμα της γεμάτης ταπεινότητα αγάπης, υποταγμένο σε έναν κλήρο εξηρητημένο από μία μοναδική αυθεντία. Το τρίτο προήγγειλε φανερά το χάος: ο υλιστικός ατομικισμός, του οποίου στόχος είναι να αποκτήσει, με οποιοδήποτε κόστος, την πολιτικοοικονομική κυριαρχία μέσω του χρήματος και που αποσκοπεί στην ομοιομορφοποίηση των ανθρώπων.

Οι τρεις αυτές δυνάμεις επάλαισαν, και μάχονταν ακόμη, να κατακτήσουν τη ψυχή του Ευρωπαίου. Κατά τον τελευταίο αιώνα πόλεμοι έγιναν και άνθρωποι σκοτώθηκαν εν ονόματι της ελευθερίας, της τιμής και του λαού. Αλλά το 1918, οι δυνάμεις της πλουτοκρατίας και της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας ενίκησαν. Εν τούτοις, εν μέσω μίας γιγάντιας καταρρεύσεως, εξύπνησε η αρχαία αρία φυλετική ψυχή για να συνειδητοποιήσει εκ νέου το ανώτερο πεπρωμένο της. Καταλαβαίνει, επιτέλους, πως δεν είναι δυνατή η συνύπαρξη εν ισότητι διαφορετικών υπάτων αξιών, αναγκαστικά αλληλοαποκλειόμενων, όπως είχε πιστέψει άλλοτε με μεγαλοψυχία που της κόστισε την παρούσα καταστροφή της. Κατένοησε πως ό,τι είναι φυλετικώς και φυσικώς συγγενές αφήνεται να αφομοιωθεί, αλλά ό,τι το ξένο πρέπει να αποδιώκεται με αποφασιστικότητα και αν είναι αναγκαίο, να συνθλίβεται. Όχι επειδή είναι ψευδές ή κακό καθεαυτό, αλλά επειδή, όντας ξένου είδους, καταστρέφει την εσωτερική ανάπτυξη της ταυτότητός μας.

Αισθανόμεθα, σήμερα, ως καθήκον μας, το να αντιληφθούμε ότι πρέπει, με υπέρτατη καθαρότητα, να κηρύξουμε δημοσίως την ύπαρξη αξία και τις θεμελιώδεις ιδέες της γερμανικής Ευρώπης, ή αλλιώς να εξευτελισθούμε ψυχικά και φυσικά. Για πάντα.

Η πραγματική μάχη του σήμερα δίνεται πο-

λύ λίγο στις εξωτερικές εκδηλώσεις της εξουσίας μέσω εσωτερικών συμβιβασμών, όπως γινόταν μέχρι τούδε, αλλά κυρίως στην ανακατασκευή των ψυχικών κυττάρων των αρίων λαών.

Πρόκειται για την απόδοση του δικαίωματος κυριαρχίας τους σε κείνες τις ιδέες και αξίες, από τις οποίες εκπηγάει ολόκληρος ο πολιτισμός μας. Πρόκειται ακόμη για την επιβίωση της φυλετικής μας ταυτότητας. Η πολιτική κατάσταση δυνατόν να παραμείνει επί πολύ ακόμη εις βάρος μας. Αλλά από την στιγμή που ένας νέος (στην πραγματικότητα παλαιότατος) τύπος γερμανού θα έχει δημιουργηθεί, και θα ζει κάπου, και ο οποίος, έχοντας συνείδηση της ψυχής του, της φυλής του και της ιστορίας του, θα διακηρύξει και θα ενσαρκώσει σταθερά τις, συγχρόνως, παραδοσιακές και νέες αξίες, τότε όλοι όσοι αναζητούν μέσα στο σκοτάδι, αλλά έχουν τις ρίζες τους στο γηραιό, πατριό έδαφος της Ευρώπης, θα συναχθούν γύρω από αυτό το κέντρο. [Σ.Μ.: η παράγραφος αυτή είναι σημαντικότερη για την αιτιολόγηση της δράσεως της Χ.Α.].

Τα μακρά αυτά προκαταρκτικά, πρέπει να δείχνουν εξάπαντος πως δεν πρέπει να δίνεται η εντύπωση ότι οχυρωνόμεθα πίσω από μία «επιστήμη δίχως προϋποθέσεις» προσπαθώντας να προσδώσουμε αξιοπιστία σε παρακινδυνευμένες θεωρίες, όπως συχνά πράττουν οι σκοταδιστές λόγιοι για να δώσουν στις ιδέες του την φαινομενικότητα αξιωμάτων απολύτου αξίας.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΜΜΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΘΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ: ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΡΑ ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΜΕ ΠΡΟΚΑΘΟΡΙΣΜΕΝΟΥΣ ΟΡΟΥΣ... Μια ομάδα αυτών των προκαθορισμένων όρων αποτελείται από ιδέες, θεωρίες και υποθέσεις που προσανατολίζουν προς μία και μόνη κατεύθυνση τις διασκορπισμένες δυνάμεις αναζήτησεως και που δοκιμάζονται από την εμπειρία, όσον αφορά την πραγματική τους αξία.

Οι ιδέες αυτές είναι τόσο πολύ φυλετικώς καθορισμένες, όσο και οι αξίες της θελήσεως. Διότι μία ορισμένη ψυχή και φυλή έχει

έναν ιδιαίτερο τρόπο να θέτει ερωτήματα για το Σύμπαν. Τα ερωτήματα, τα οποία θέτει εις αυτόν ένας άριος λαός, δεν είναι προβλήματα για τον Εβραίο ή τον Κινέζο. Πράγματα που καθίστανται σιβυλλικά για τον Ευρωπαίο, φαίνονται σε άλλες φυλές ως λευμμένα αινίγματα.

Σε όλες τις δημοκρατικές συνόδους, ακούμε ακόμη σήμερα να υπερασπίζονται την άποψη του «διεθνισμού της τέχνης και της επιστήμης». Γι' αυτούς τους πτωχούς τω πνεύματι, που δυσφήμισαν ολόκληρο τον 19ο αιώνα με τα «ντοκουμέντα» τους, που αποδεικνύουν ότι δεν γνωρίζουν ούτε την ζωή, ούτε την αξία των φυλών, είναι φυσικά αδύνατο να τους αποδείξουμε πόσο περιορισμένος είναι αυτός ο οικουμενισμός. Αλλά η νέα γενιά, η οποία αρχίζει να γυρνά την πλάτη της σ' αυτό το αποπροσωποποιημένο παράγωγο, θα ανακαλύψει μονάχα με ένα αμερόληπτο βλέμμα πάνω στην ποικιλία του κόσμου, ότι δεν υπάρχει «τέχνη καθεαυτή», ότι ποτέ δεν υπήρξε και ποτέ δεν θα υπάρξει. Η τέχνη είναι πάντοτε το δημιούργημα ενός ορισμένου αίματος, και η καλλιτεχνική έκφραση δεν θα γίνει ποτέ κατανοητή παρά μόνο από ανθρώπους του ίδιου αίματος. Στους άλλους λέει λίγα πράγματα ή τίποτε. Αλλά και η επιστήμη υφίσταται την επιρροή του αίματος. Παν ό,τι σήμερα αποκαλούμε αφηρημένα επιστήμη αποτελεί προϊόν των γερμανικών δημιουργικών δυνάμεων. Αυτή η αριο-δυτική σκέψη που υποστηρίζει πως τα γεγονότα διαδέχονται το ένα τ' άλλο στο Σύμπαν σύμφωνα με νόμους, πράγμα που εμπεριέχει την αναζήτηση αυτών των νόμων, απέχει πολύ από το να είναι ιδέα καθεαυτήν, που ο οποιοσδήποτε Μογγόλος-Εβραίος ή Αφρικανός θα έπρεπε να ανακαλύψει, αλλ' αντίθετως: η αντίληψις αυτή (που εμφανίστηκε υπό άλλη μορφή στην Αρία Ελλάδα), χρειάστηκε να ωριμάσει δια μέσου των χιλιετηρίδων αντιμετωπίζοντας την μανία πολυάριθμων ξένων φυλών που είχαν διαφορετικές κοσμαντιλήψεις. Η ιδέα πως ο κόσμος είχε τους ιδίους αυτού νόμους απετέλεσε ράπισμα στο πρόσωπο κάθε αντιλήψεως, η οποία έχτιζε την εικόνα της για το Σύμπαν επί της τυρρανικής και αυθαίρετης βασιλείας μιας ή περισσότερων οντοτήτων προικισμένων με μαγικές δυνάμεις. Εκ μιας κοσμαντιλήψεως παρόμοιας με εκείνης που μας παραδίδει ο βιβλικός Γιαχβέ, δεν είναι δυνατόν να προκύψει μια επιστήμη περισσότερο από όσο εκ των περι δαιμόνων δοξασιών και των περι εξελίξεων υποθέσεων των Αφρικανών. Απ'

αυτήν την αιώνια αντιπαράθεση των ξένων κόσμων, απορρέει η εξήγηση της μάχης ανάμεσα στην ρωμαιοκαθολική εκκλησία και την γερμανική επιστήμη. Η δεύτερη προόδευσε λαμπρά δια μέσου των ποταμών αίματος της που έχυσε η Ρώμη. Ευσεβείς άριοι καλόγεροι που έδιδαν μεγαλύτερη αξία σ' ότι το ανοικτό στον κόσμο μάτι συνέλεγε ως μαρτυρία, παρά σε κιτριτισμένους συριακούς παπύρους καταδιώχθηκαν, δηλητηριάστηκαν, φυλακίσθηκαν, μαχαιρώθηκαν (βλ. Ρογ. Βάκων, Σκώτος Εριγένιος...). 'Ηδη από της παλαιότητας πηγής προελεύσεως της, αυτό που ονομάζουμε σήμερα «επιστήμη» είναι μία γερμανική φυλετική δημιουργία: δεν αποτελεί είδος τεχνικού αποτελέσματος, αλλά επακόλουθο ενός ιδιαίτερου τρόπου να θέτεις ερωτήματα στο Σύμπαν. Όπως ο Απόλλων είναι αντίθεσις του Διονύσου, ο Κοπέρνικος, ο Κάντ, ο Γκαίτε, ευρίσκονται σε αντίθεση με τον Αυγουστίνο, τον Βονιφάτιο Η', τον Πίο Θ'. Όπως το βασίλειον των Μαινάδων και τα φαλλικά έθιμα προσπάθησαν να καταστρέψουν τον πολιτισμό της αρχαίας Ελλάδος, το ίδιο και η ετρουσκική διδασκαλία της κολάσεως και η τρέλλα της μαγείας αντέπραξαν όσον τους ήταν δυνατό κάθε άρια προσπάθεια μελέτης του σύμπαντος. Με την παραβολή του Ιησού-Χριστού που εκδιώκει τα κακά πνεύματα, η συριακή μαγεία έμμενε μέχρι τις ημέρες μας προσκολλημένη στον Χριστιανισμό. Η κάθοδος στον Άδη, και η «ανάληψις» του Χριστού, το πυρ και τα βάσανα της κολάσεως έγιναν έκτοτε χριστιανικές επιστήμες, τα δαιμόνια και οι βασιλικοί περιενεδύθησαν επιστημονική αυθεντία και δεν ήταν λογικό που η Ρώμη, ξαφνικά το 1827 (!), διέγραψε επί τέλους από το INDEX τα βιβλία που υπεστήριζαν το ηλιοκεντρικό σύστημα του Κοπερνίκου. Διότι εξ αιτία της ρωμαιοκαθολικής «αλήθειας» μόνον το δόγμα της μπορεί να χαρακτηριστεί ως αληθής επιστήμη. Επί δύο σχεδόν χιλιετηρίδες, παρ' όλο το αίμα που χύθηκε, δεν μπόρεσε να θριαμβεύσει ο δικός της τρόπος σκέπτεσθαι και αναγκάσθηκε να αποδεχθεί αυτήν την αποτυχία σφίγγοντας τα δόντια. Εν τούτοις, ακόμη και σήμερα, δηλητηριάζει συνεχώς το ερευνητικό πνεύμα με τα παλαιά μαγικά της δόγματα. Η πιο σημαντική απεικόνιση αυτής της προσπάθειας είναι τ' ο τάγμα των ιησουϊτών με το «επιστημονικό» του τμήμα. Ο ιησουϊτης Cathrein δήλωσε μια μέρα: άπαξ και μία αλήθεια κηρυχθεί βεβαία «δια της πίστεως (εννοείται πως μόνον η Ρώμη καθορίζει τι είναι βέβαιο), κάθε αντίθετος

σχυρισμός είναι ψευδής και δεν μπορεί επομένως ποτέ να αποτελέσει αποτέλεσμα αληθινής επιστήμης». Και ο σύγχρονος θεωρητικός της ηθουϊτικής «επιστήμης», ο Dr. J. Donat, καθηγητής στο Ίνσμπρυκ, κηρύσσει απαράδεκτη κάθε αμφιβολία που αφορά τις αλήθειες της πίστωσης και ανακράζει: «Είναι απογοητευτικό για μία επιστήμη να μην προσφέρει ποτέ τίποτε παραπάνω από μία αιώνια αναζήτηση της Αλήθειας».

(Die Freiheit der Wissensechajt, 1910).

Δύσκολα παρουσιάζονται καθαρώτερα οι ψυχικές διαφορές απ' όσο στα λόγια ενός αλπικού τύπου, του οποίου το πνεύμα είναι τελείως απορροφημένο από την συριακή δαιμονολογία.

Είναι στην πραγματικότητα καθαρή και ξάστερη η διεκδίκηση του δικαιώματος καταστροφής της γερμανοευρωπαϊκής βουλήσεως για έρευνα εν ονόματι ενός αυθαίρετου δόγματος. Και ένα άλλο παράδειγμα μας δείχνει τον παρόντα κίνδυνο της μεταμορφώσεως σε χάος της εισαγωγής αυθαίρετου συλλογιστικής: η σύγχρονη οικονομική «επιστήμη».

Αφ' ης στιγμής ένας ευρωπαίος ερευνητής επιδιώξει να εκμεταλλευθεί πρακτικά μία ανακάλυψη, έχει πάντοτε ως στόχο ένα πραγματικό κατόρθωμα που θα ενσωματωθεί στο νήμα αιτίου-αποτελέσματος με κίνητρο και επακόλουθο κάτι που παράγει, που δημιουργεί. Αισθάνεται την εργασία, την εφεύρεση και την ιδιοκτησία ως δυνάμεις στην υπηρεσία της κοινότητας, στο εσωτερικό μίας φυλετικής κοινότητας, ενός λαού ή ενός κράτους. Ακόμη και Αμερικανοί όπως ο Έντισον και ο Φόρντ είχαν τέτοια στάση. Το Χρηματιστήριο, επίσης, είχε άλλοτε ως μοναδικό λόγο υπάρξεως την διευκόλυνση του περάσματος από την πράξη στο επακόλουθο, ανάμεσα στην ανακάλυψη, το προϊόν, και την πώληση. Ήταν ένα μέσον παρόμοιο με το χρήμα. Ο ρόλος αυτός της υπηρεσίας μεταμορφώθηκε σήμερα σε τελείως διαφορετική λειτουργία. Η «χρηματιστηριακή και οικονομική επιστήμη» κατέστη πλέον ένα παιγνίδι με υποθετικές αξίες, μια αριθμητική μαγεία, μια διατάραξις που συντηρείται συστηματικά από ορισμένων κύκλους, της παραγωγής και της πώλησεως. Σήμερα, οι κύριοι του Χρηματιστηρίου υπνωτίζουν τις μάζες διαδίδοντας ψευδείς ειδήσεις, προκαλώντας αντιδράσεις πανικού: εξάπτουν συνειδητά όλες τις παθολογικές τάσεις και από μία φυσική μεσολαβητική δρα-

στηριότητα, η οικονομική κίνηση έγινε αυθαίρετη, σύμπτωμα της παγκοσμίου αποσυνθέσεως. Αυτή η χρηματιστική επιστήμη όχι μόνον δεν είναι διεθνής, αλλά καθαρά εβραϊκή και η οικονομική ασθένεια των αρίων λαών προέρχεται εκ του ότι προσπαθούν να εισάγουν στο σύστημα ζωής τους αυτόν τον συριακό δεσποτισμό, αντιφυσικό και προερχόμενο από παρασιτικά ένστικτα. Αν οι συγκυρίες του φανούν ευνοϊκές μέχρι τέλους, τότε θα προκαλέσει την ολοκληρωτική καταστροφή όλων όσων είναι απαραίτητα για την ζωή μας. Η «επιστήμη» της αναφοράς Dawes, ο έλεγχος της πολιτικής υπηρεσίας πληροφοριών από τους τραπεζίτες και τον τύπο τους, είναι αντιγερμανικός μέχρι το μεδούλι και βρίσκεται εξ αυτού κατηγορηματικά απορριπτός από τους μεγάλους γερμανούς ειδικούς της αρίας οικονομικής αντιλήψεως, δηλαδή τους: Adam Muller, Adolf Wagner, Friedrigh List.

Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΑ ΤΟΝ «ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ» ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΕΔΩ ΦΑΝΕΡΗ, ΑΦΟΥ ΑΦΗΝΕΙ ΗΣΥΧΗ ΤΗΝ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ.

Η προϋπόθεση επομένως της ρωμαιοκαθολικής «επιστήμης» είναι ο νόμος που επιβάλλει μία πίστη αυθαίρετα καθορισμένη από την καθολική εκκλησία. Αυτή της εβραϊκής «επιστήμης» είναι η επινόηση, στα γερμανικά, η απάτη.

Τέλος εκείνη της γερμανικής επιστήμης είναι η αναγνώριση της σειράς νόμων του σύμπαντος και της ανθρώπινης ψυχής, που εκδηλώνονται με διάφορα αποτελέσματα. Αυτή η επιστήμη και πίστη εν έχουν θεμελιώδη σημασία αν θέλει κανείς να αξιολογήσει την ζωή εν γένει και επίσης τα γεγονότα εκείνα, τα οποία (όπως η υπονοβασία, η διόρασις κλπ) δεν υπεισέρχονται ακόμη ολοκληρωτικά σ' αυτόν τον τρόπο συλλήψεως των πραγμάτων.

Και όλ' αυτά σημαίνουν πως όταν ομιλούμε σήμερα για γνώσεις και ομολογίες πίστωσης, εκκινούμε πάντοτε από προηγούμενους όρους τελείως καθορισμένους. Εξετάζουμε τις διάφορες ύπατες αξίες που συγκρούονται σήμερα στις ψυχές όλων των Ευρωπαίων. Διαπιστώνουμε την αντίστοιχη αρχιτεκτονική των δυνάμεων των σχετικών μ' αυτές τις ύπατες αξίες και αυτοανακηρυγόμεθα γνώστες και οπαδοί ενός από αυτά τα συστήματα. Αυτή η ομολογία πίστωσης και η αποδοχή τουλάχιστον, των θεμελιωδών ιδεών αυτού του συστή-

ματος, δεν μπορούν να προέρχονται παρά από παρόμοιες ψυχές, συγγενείς με τυφλωμένες μέχρις εδώ. Οι άλλοι θα τις απορρίψουν και θα πρέπει να τις αποκρούσουν. Και αν δεν μπορούν να τις αναγκάσουν να σιωπήσουν, θα τις πολεμήσουν με κάθε μέσον.

Μια τέτοια αποδέσμευση και μία παρόμοια απόσπαση τόσο του ατόμου, όσο και ενός λαού από δυνάμεις ακόμη ισχυρές του παρελθό-

ντος που αγωνιούν μέσα στην ψυχή είναι οδυνηρή και θα αφήσει βαθείς πληγές. Αλλά δεν έχουμε παρά μία εναλλακτική λύση: να πνιγούμε ή να αποδεχθούμε την μάχη για την ανόρθωση. Η διεξαγωγή αυτού του αγώνος με καθαρή συνείδηση και ισχυρή βούληση είναι το καθήκον του είδους μας. **Η ολοκλήρωση του είναι υπόθεση των επερχομένων γενεών.**

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 6ου κεφ., του 1ου ΜΕΡΟΥΣ του
I. ΒΙΒΛΙΟΥ.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ — Η ΠΤΩΣΗ ΚΑΙ Η ΑΝΟΔΟΣ

Θα αποτελούσε τόλμημα η ερμηνεία αυτών των μύθων, η μεταγωγή τους δηλαδή στην καθημερινή ορθολογιστική γλώσσα, στην γλώσσα που χρησιμοποιεί η χυδαία αυτή εποχή, η εποχή των εφήμερων και ρηχών ανθρώπων.

— Ίσως να πρέπει... ίσως!

— Η ερμηνεία! όμως, ποτέ δεν πρέπει να παραμένει στα χαρτιά, πρέπει να εφαρμόζεται πλήρως, ώστε ο μύθος να κλείσει, και η θεωρία να αποτυπωθή (Die ganze Lehre), σε όλα τα πεδία της εκδηλώσεως.

Σε κάθε διαφορετική περίπτωση, ο «μεταφέρων» τον Μύθο, διαπράττει ατόπημα. Αξίζει στο σημείο αυτό να μνημονεύσουμε την έντονα και καλλιτεχνικά εξωτερικευμένη παρουσίαση των Ελληνικών «μύθων» στο κοινό, ιδιαίτερα στην εποχή της (τριπλής) πτώσεως: όταν δηλαδή, την πτώση των πνευματικών αξιών, και του ψυχισμού ακολουθούσε η σωματική πτώση η υλική παρακμή, και το συνεχιζόμενο φυλετικό ανακάτεμα².

Ας επιστρέψουμε όμως στον προαναφερθέντα «μύθο» του Μπαλντούρ, και στις ακτίνες του.

Ο Μπαλντούρ, σαν κλασική ηλιακή θεότητα (αντίστοιχος του Απόλλωνα) αντιπροσώπευε όλες τις «θετικές» ποιότητες, και απείχε από κάθε ενέργεια που αντιστατρεύονταν τις Αρχές της δημιουργίας.

Ήταν ο θεός της ισχύος, του κάλλους, της δημιουργίας, της αυξήσεως, της αφθονίας της (άρρενος) γονιμότητας³.

Παράλληλα είχε και ιαματικές ικανότητες, ενώ εφέρετο ως η αρμονικότερα εκφραζόμενη οντότητα — άρα του αποδίδονταν και η προστασία των τεχνών.

Είναι η πατρική και ζωοποιός αρχή, ο καταλύων τα σκότη και προστάτης των ψυχών.

Ο Λόκι, είναι οντότητα οπωσδήποτε μαχητική, αλλά αντιστρατευόμενη τις αρχές του Μπαλντούρ. Είναι δηλαδή ο κλασικός ANAI-

ΡΕΤΗΣ, δόλιος όσο απαιτείται για να καταστρέψει τον στόχο του, ικανός όσο απαιτείται για να συνθέσει τον ιστό του δράματος, ταχύς, όσο απαιτείται για να προλάβει τις περιστάσεις. Καταφέρει να παραπλανήσει τον Χέντουρ, αδελφό του Μπαλντούρ, και κάμοντάς τον υποχείριο, να σκοτώσει τον Μπαλντούρ.

Ο Χέντουρ σίγουρα δεν θέλει να σκοτώσει τον αδελφό του. Είναι όμως τυφλός. Ο Λόκι⁴ κινείται σωστά: Χρησιμοποιεί «αθώο» εκτελεστή με «αθώο» όπλο: τον ιξό.

Ο Μπαλντούρ φρονεύεται, και μετά απ' αυτό, αρχίζουν τα δεινά της οικουμένης.

Οι καταστροφές θα διαδέχονται η μία την άλλη, μέχρις εκείνη την οριακή, κατά την οποία ο εξωτερικός κόσμος, ο κόσμος των φαινομένων χάνεται. Η Έδδα, τον περιγράφει βυθιζόμενο στην θάλασσα, συμβολισμός που δηλώνει την εξαφάνιση μέσα στον ωκεανό των παθών, της έλλειψης προσωπικής δύναμης, της ανυπαρξίας αυτεξουσίου.

Αυτή, είναι γενικά η μοίρα εκείνων που «ακούουν» εις αλλότρια κελεύσματα είτε έξω από το γήινο σώμα τους, είτε από εικόνες που έχουν εισβάλλει μέσα σ' αυτό: Διότι οι εξωτερικές εικόνες, αποτελούν οντοποιημένες καταστάσεις του εσωτερικού μας χώρου, αποτελούν απλά «εφαρμοσμένες» έννοιες, ενώ αντίστροφα, οι εξωτερικές πραγματικότητες ΕΠΑΓΟΥΝ ανάλογες καταστάσεις μέσα μας.

Πόσο «αθώς» ήταν τελικά ο Χέντουρ;

Πόσο «αθώς» ήταν τελικά ο λεοντιδής Απολλωνίδης ο οποίος εις την Μ. Ασία μετά των συναφών περιοχών κατέστη Βακχίδης; Ο Χέντουρ, δεν είναι, παρά η άπλαστη, η τυφλή μάζα, ο μη έχων γνώσιν των εξωτερικοτήτων άνθρωπος, και, αλλοίμονο των εσωτερικοτήτων. Συμβολίζει βέβαια, και τα κάθε λογής πάθη, συμβολίζει ακόμη και την «παιδική αθωότητα».

Και όταν όλα θα έχουν καταστραφεί, όταν θα έχη χαθή κάθε ελπίδα, ο Μπαλντούρ θα ξανάρθη! Και θα δώσει ζωή σε όλα. Θα βασιλεύ-

σει αιώνια, και θα προστατεύει όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι θάχουν γίνει ταυτόχρονα σοφοί και ευσεβείς. Η άνοιξη θα είναι αιώνια, και δεν θα υπάρχει θάνατος.

— Υπάρχει στ' αλήθεια μία διαφορά από την Βίβλο, τα πρωτόκολλα των σοφών και την προεισάγουσα στ' αυτά... «Αποκάλυψη του Ιωάννη»

Η αρχαία Ελλάς ήταν ένα από τα χαρακτηριστικότερα θύματα των διαφόρων... Λεβιάθων! Λέγεται από πολλούς, πως είχε πεπρωμένο

προμηθειικό, ότι δηλαδή έδωσε τα φώτα της, και μετέπειτα... ηναλώθη, ακολουθούσα τον νόμον της φθοράς. Είναι γεγονός, πως «κάπως» έτσι έγινε. «Κάπως» και όχι απόλυτα. Θάταν προτιμώτερο να δώση τα φώτα της κατ' ευθειαν και όχι... έμμεσα διατείνεται ο Β. Sievers, υπονοώντας το αδόκητο τέλος του Φιλίππου Β', και τον περιεργο θάνατο του Αλεξάνδρου, μετά από την θλιβερή πώση Αθήνας και Σπάρτης⁵.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

1. Ο όρος «Ερμηγεία» παράγεται από το Ερμής+νοσ-νοους. Δεδομένου ότι ο Ερμής ως ενδιάμεσος θεών και ανθρώπων επληροφορούσε, εξηγούσε, μετέδιδε, γνώσεις και προϊστάτο των νοητικών διεργασιών, ίσχυσε και μετεφέρθη εκ παραδόσεως ο όρος.

2. Βλ. 2ο, 3ο τεύχος της Χ.Α.

Ο Rosenberg αναφέρεται επίσης σαφώς στον μύθο του ΧΧ αιώνα γι' αυτό.

— Παραμένει γεγονός αναμφισβήτητο η «ληλασία» της Ελλάδος κατά την περίοδο εκείνη.

3. Στην Ελλαδική παράδοση, το σημείο της γονιμότητας εποπτεύονταν από τον Διόνυσο, ο οποίος είναι και αυτός ηλιακή οντότητα.

Ο πλέον γνωστός βέβαια χαρακτήρας του Ηλίου σε μας, είναι ο Ήρως, πυρώδης και τα πάντα περιβάλλων, γεγονός ισχύον διά τον Μπαλντούρ.

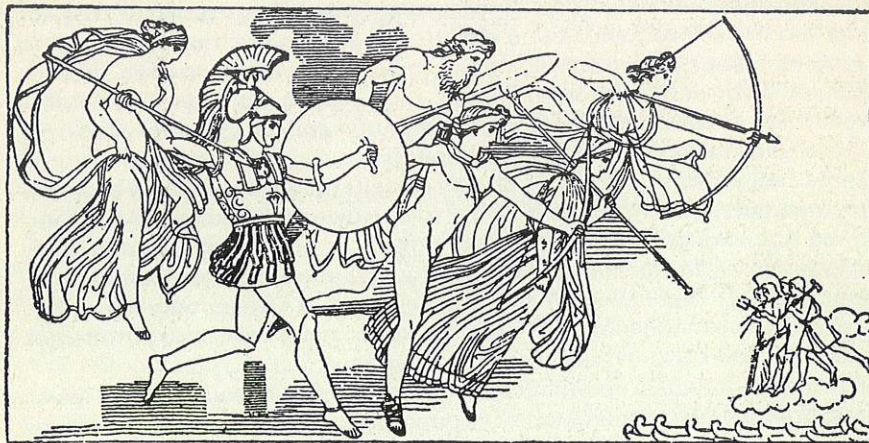
4. Ο Λόκι φέρεται διά τους βορειότερους μας σαν ο αντίστοιχος του «κακού» Άρεως. Στην θέση αυτή επίσης, ευρίσκομε και τον Tyr (Tyg) από τον οποίον οι Σάξωνες ονόμασαν την Τρίτη ημέρα της εβδομάδας Thusday = ημέρα του Tyg ή του Άρεως...

Κατά τους γλωσσολόγους μας, Λόκι και Λύκη (= Φως) είναι μάλλον ταυτόρριζα (Loki = Φωτιά, Lux = Φως, κτλ.)

5. Ο René Guenon στο έργο του «Επισκοπήσεις επί της Μυήσεως» φέρεται εναντίον των «καλλιτεχνών» αρχαιοελλήνων, εις τους οποίους καταλογίζει σημαντικώτατες ευθύνες διά την απώλεια της παραδόσεως και την βεβήλωση των δογμάτων, πιστεύει δε, πως η πορεία της «Δύσεως» θα ήταν σαφώς καλύτερη, αν τηρούσαν οι Έλληνες στάση ανάλογη των Ινδών.

— Δεν θα ήταν σκόπιμο να σταθούμε επί του παρόντος στ' αυτό το ζήτημα, δεδομένου ότι, ο περιορισμένος χώρος αλλά και οι περιστάσεις δεν επιτρέπουν.

Θα αφήσουμε για τους εσωτερικούς μας κύκλους την έρευνα, και τις κριτικές, και επί του παρόντος, εξωτερικά μόνον ας δούμε τους πραγματικά αξεπέραστους Nietzsche, Hegel, Villamowitz, Heideger, Schlegel, να ονειρεύονται κάποιο Δωρικό κιονόκρανο εξαυλούμενο μέσα από τις Ηλιακές Ακτίνες στο δάσος της Ολυμπίας την εποχή της ακμής, και τον F. Nietzsche να μας ξεπροβοδίσει μέσα από τα κείμενά του στο «Θέληση της Δυνάμεως».

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ - ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

γ. Ας πάρουμε τους ισχυρισμούς ένα προς ένα. Λένε πως ο Εθνικοσοσιαλισμός άσκησε βία και τρομοκρατία μέσω του ιδιωτικού στρατού του των «S.A.». Ξεχνούν ηθελημένα ότι εκείνη την παραγμένη περίοδο κάθε κόμμα είχε την ιδιωτική του πολιτοφυλακή μέσω της οποίας προσπαθούσε να επιβληθεί στο πεζοδρόμιο. Και πάνω από όλους υπήρχε η κρατική τρομοκρατία που φρόντιζε να κάνει άμεση την παρουσία της. Πώς ένα νέο κόμμα θα μπορούσε να επιβιώσει σε τέτοια πολιτική ατμόσφαιρα αν δεν συγκροτούσε μηχανισμούς αμύνης; Η λεπτομερής εξέταση της δήθεν τρομοκρατίας που άσκησαν τα «S.A.», δείχνει ότι οι ενέργειές τους ήταν επί το πλείστον αμυντικές ή απαντήσεις στις επιθέσεις των κομμουνιστών που κατείχαν τότε το πεζοδρόμιο και της αστυνομίας, που κατεδίωκε αμείλικτα το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα.

Το NSDAP κατέκτησε την εξουσία με όλους τους τύπους της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης και παρά τον αμείλικτο πόλεμο που το αστικό κατεστημένο της είχε κηρύξει εναντίον τους. Αποτελεί μοναδικό φαινόμενο στην ιστορία ένα τέτοιο κίνημα να κερδίζει δημοκρατικά την πλειοψηφία του λαού μέσα σε τόσο εχθρική πολιτική ατμόσφαιρα. Με όλους τους κρατικούς μηχανισμούς εναντίον του κερδίζει το 37% των ψήφων. Συμμετέχοντας στο κράτος και άρα αμβλύνοντας τους μηχανισμούς αυτούς, φτάνει το 44%, για να ενσωματώσει στις τάξεις του δύο-τρεις συγγενείς κομματικούς σχηματισμούς, ώστε στο τέλος του 1934 με βάση πάντα τις δημοκρατικές διαδικασίες να απολαμβάνει της εμπιστοσύνης του 55-60% του Γερμανικού Λαού. Αντιτίθεται μόνο το μεγαλοαστικό και σοσιαλ-συντεχνιακό κατεστημένο και οι μπολσεβίκοι. Όμως μέσα στο 1935 η επικράτηση είναι πλήρης και οι τελευταίες επιφυλάξεις σχετικά με το φιλολαϊκό χαρακτήρα του εθνικοσοσιαλισμού αίρονται. Ο λαός συμμετέχει ομόθυμα στο Νέο κράτος που οικοδομεί η Εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση. Εξάιρεση μόνη, οι μεγαλοαστοί εβραίοι, λίγοι μπολσεβίκοι πράκτορες της Μόσχας και μερικοί εγωπαθείς ψευτοδιανοούμενοι, τελείως αποκομμένοι από κάθε λαϊκό έρεισμα, χαμένοι μέσα στην εγωπαθή, παρακμιακή και αρρωστημένη ματαιοδοξία τους. Όσο για την εξαπάτηση του Λαού, ποτέ ένας εξαπατημένος λαός δεν υπερασπίζεται αυτούς που τον εκμεταλλεύτηκαν με τόσο σθένος και ηρωϊσμό σ' ένα τέτοιο τιτάνιο αγώνα και μέχρι το τέλος. Εξαπάτηση του Λαού και μάλιστα συστηματική ασκούν τα δημοκρατικά κόμματα για να uφαρπάξουν την ψήφο του και να τον καταστήσουν υποζύγιο της εξουσίας τους, δεισιπνίζοντας έτσι την εκμετάλλευσή του. Κυρίως όμως ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν εξαπάτησε τον Γερμανικό Λαό διότι στον ελάχιστο χρόνο των 6 ετών πραγματοποίησε πολύ περισσότερα από ότι ευαγγελίστηκε και εξήγγειλε.

δ. Η εξαπάτηση των εργατών προϋποθέτει ότι τους είχε ήδη με το μέρος του. Πρέπει επομένως οι εχθροί του εθνικοσοσιαλισμού να συμφωνήσουν μεταξύ τους: Κατέκτησε ο εθνικοσοσιαλισμός τις καρδιές των εργατών και τους εξαπάτησε ή δεν τις κατέκτησε ποτέ; Εν πάσει περιπτώσει ακόμη και οι εμπαιθέστεροι αστοί ιστορικοί όπως ο Εβραίος Σίρερ δεν τολμούν να αρνηθούν ότι το εθνικοσοσιαλιστικό Κράτος άσκησε μία τέτοια

φιλεργατική πολιτική που όμοιά της δεν είχε γνωρίσει ποτέ ο Κόσμος. Μεριμνά του δεν υπήρξε μόνο η ανύψωση του βιοτικού επιπέδου των εργατών που επετεύχθηκε με την αστραπιαία εξάλειψη της ανεργίας και την άμβλωση των εισοδηματικών διαφορών, αλλά προπαντός η ανύψωση του μορφωτικού του επιπέδου. Η κοινωνική πολιτική, η πρόνοια και οι παροχές, η ασφάλιση, οι λαϊκές συναυλίες σε εργασιακούς χώρους, οι οργανωμένες περιηγήσεις και τα ταξίδια στο εξωτερικό. Οι λαϊκές βιβλιοθήκες ήσαν πράγματα που πρώτοι ε γνώρισαν οι εργάτες του Γ' Ράιχ πριν τα ανακαλύψει η Δημοκρατική Δύση 40 χρόνια αργότερα. Είναι γνωστή η επίσημη Βρετανική διαμαρτυρία της εποχής να μη αγκυροβολούν τα Γερμανικά κρουαζιερόπλοια στα Αγγλικά λιμάνια διότι η σύγκριση της ζωής των Άγγλων εργατών προς του Γερμανούς εργάτες-περιηγητές δημιουργούσε οξύ κοινωνικό πρόβλημα στη Βρετανία. Είναι επίσης γνωστή η μαζική παραγωγή του λαϊκού αυτοκινήτου VOLKSWAGEN. Και ο πιο εμπαθής ιστορικός δεν τολμά να αμφισβητήσει αυτές τις πραγματικότητες γι' αυτό φροντίζει να τις αποκρύπτει αποσιωπώντας τις.

Είναι βέβαιο ότι ο εθνικοσοσιαλισμός εκμεταλλεύτηκε τις υφιστάμενες οικονομικές και κοινωνικές συγκυρίες όπως και την αφέλεια κάποιων βιομηχανικών κύκλων που νόμισαν πως με την οικονομική υποστήριξή του θα εξαγοράσουν την συνέχιση της ασυδοσίας τους ή τουλάχιστον την οικονομική επιβίωσή τους στο υπό οικοδόμηση Κράτος. Είναι αστείο όμως να κατηγορεί η Δημοκρατία τον Εθνικοσοσιαλισμό για καιροσκοπισμό όταν καιροσκοπιμότεροι σχηματισμοί από τα δημοκρατικά κόμματα που όχι μόνο εκμεταλλεύονται κάθε περίπτωση με την μέγιστη ηθική αναλγησία, αλλά δεν διστάζουν να θεμελιώσουν την εξουσία τους στην ακατάσχετη δημοκοπία και το ασύστολο ψέμα, δεν υπάρχουν. Τουλάχιστον ο εθνικοσοσιαλισμός όταν ανήλθε στην εξουσία έλυσε τα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα του Γερμανικού Λαού. Αυτά ακριβώς τα προβλήματα που η Δημοκρατία λόγω της εγγενούς ανικανότητας της αδυνατεί να λύσει εσαεί και το μόνο που καταφέρνει είναι να τα οξύνει. Όσο για τους μεγαλοβιομηχάνους καρχαρίες πήραν την απάντηση που τους άξιζε από το καθεστώς από το 1937 και εντεύθεν.

ε. Είναι γνωστό ότι ο αντι-εβραϊσμός υπήρξε χαρακτηριστικό φαινόμενο της Γερμανικής κοινωνίας αλλά και ολόκληρης της Ευρώπης πολύ πριν τον Εθνικοσοσιαλισμό. Απλά την περίοδο που το κίνημα ανδρώνεται, στην Γερμανία η κατάσταση έχει φτάσει στα άκρα. Οι Εβραίοι κερδοσκοπούν ασύστολα πάνω στο τυμπανιαίο πτώμα της Γερμανικής οικονομίας. Στους δρόμους ο λαός πένηται και πεθαίνει, αλλά οι Εβραίοι κατέχουν τις θέσεις-κλειδιά του Κρατικού μηχανισμού και διάγουν πλουσιοπάροχα. Έτσι, έφτασε να είναι ορατό στον κάθε πολίτη το δόλιο παιγνίδι των Εβραίων που σε άλλες εποχές δεν αποκαλύπτεται εύκολα. Ο Εθνικοσοσιαλισμός βρήκε λοιπόν το έδαφος πρόσφορο. Γι' αυτόν όμως ο αντι-εβραϊσμός ήταν ζήτημα κοσμοθεωρίας και όχι απλώς πολιτικής. Γι' αυτό ζήτησε να απαλλάξει την Ευρώπη από το Εβραϊκό μίσημα και ως πολιτειακή τάξη έκανε συγκεκριμένες προσπάθειες γι' αυτό, που όμως δεν τελεσφόρησαν. Επί του Εβραϊκού ζητήματος θα επανέλθουμε όμως αργότερα.

στ. Ένα πολιτειακό καθεστώς που προβάλλει μία κοσμοθεωρία και απολαμβάνει της εμπιστοσύνης της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού, προφανώς δεν είναι δικτατορία. Οι δικτατορίες δεν έχουν λαϊκό έρεισμα, στηρίζονται στη βία και κυρίως δεν έχουν θεωρητικές καταβολές. Είναι τέλος πολιτικά εξαρτημένες από τους πατρώνες που τις εγκαθιδρύουν και τις καθοδηγούν. Κανείς ιστορικός δεν αποτόλμησε να αποδόσει αυτές τις κατηγορίες στον Εθνικοσοσιαλισμό. Τον απετέλεσαν δικτατορία γιατί είχε προσωποπαγή χαρακτήρα και κατ' αντιδιαστολή με τη δημοκρατία. Η πραγματικότητα είναι πως ο Εθνικοσοσιαλισμός υπήρξε το κατ' εξοχήν εθνικο-λαϊκό καθεστώς. Όσο για τον προσωποπαγή του χαρακτήρα είναι απόλυτα δικαιολογημένος αφού πάντα στην ιστορία ο θεμελιωτής μιας πολιτειακής τάξεως αποθεώνεται αλλά και γιατί ο Α. Χίτλερ υπήρξε πράγματι ο Παράκλητος του Γερμανικού Λαού και όλης της Ευρώπης. Άλλωστε και ο Εθνικοσοσιαλισμός σαν ιδεολογία ενστερνίζεται και βάλλει την Αρχή

του Αρχηγού σαν αξιότερη και ιστορικά πλέον δικαιωμένη, από την Αρχή της πλειοψηφίας. Όσο για τον σκοταδισμό του εθνικοσοσιαλισμού, αυτός υπάρχει μόνο στους σκοτεινούς και συγκεχυμένους εγκεφάλους των εβραϊστών και μπολσεβίκων επικριτών του. Επικριτών, που προφανώς θεωρούν ελευθερία την δυνατότητα της σημερινής νεολαίας να περιφέρει άσκοπα τα ράκη της γεμάτα αποχαύνωση και ανία στις disco και τα cafe bar ή το πολύ-πολύ σε αίθουσες όπου εκτίθεται μια ακατανόητη και εξ' ίσου παρακμιακή «μοντέρνα τέχνη», ενώ αντίθετα θεωρούν σκοταδισμό την στιβαρή ανάληψη της αγωγής των νέων από την Πολιτεία που μέσα από κόπους και αγώνες θα τους εμφυσήσει την ισχυρή αγάπη για τις αληθινές αξίες και αρετές του πολιτισμού και το αίσθημα του καθήκοντος απέναντι στην Λαϊκή Κοινότητα, πολύ προτού απαριθμήσει τα δικαιώματά τους.

Σκοταδισμός είναι η τάση προς αγελοποίηση που διέπει τον σημερινό ιδιοτελή μαζάνθρωπο. Η ανθοφορία της εκλεκτής προσωπικότητας μέσα στους κόλπους της Αρμονικής Πολιτείας που έχει πλασθεί με τις παραδοσιακές Αξίες και Αρετές της Λαϊκής Κοινότητας, είναι πολιτισμός. Κι αυτή ακριβώς την πολιτεία έπλασε ο εθνικοσοσιαλισμός.

ζ. Ο Εθνικοσοσιαλισμός καλλιέργησε το πνεύμα και τον πολιτισμό. Συνέβαλε στην αισθητικοποίηση της ζωής, ώστε το πνεύμα και η τέχνη που ήταν προνόμιο ολίγων, να επανεύρουν την φυσική λαϊκή τους κοίτη. Ο Εθνικοσοσιαλισμός καλλιέργησε μία τέτοια ατμόσφαιρα στην Νέα Γερμανία ώστε το πνεύμα και η τέχνη να γίνουν κτήμα όλων των Γερμανών από τον τελευταίο εργάτη και αγρότη μέχρι τον υψηλότερο διανοούμενο. Έτσι προέβαλε τις λαϊκές αισθητικές αξίες, παίδευσε μουσικά το λαό και ενθάρρυνε τον κάθε πολίτη στην αισθητική αναζήτηση και την πολιτιστική δημιουργία. Στην Γερμανία όπου δήθεν εδιώκετο το πνεύμα, οι καλλιτέχνες και οι πνευματικοί δημιουργοί ήταν αναλογικά, πολύ περισσότεροι από όλα τα έθνη της Ευρώπης. Αυτό άλλωστε αναγνωρίστηκε και από πολλά μεγάλα Ευρωπαϊκά πνεύματα που δέσποζαν εκείνη την εποχή στο πολιτιστικό στερέωμα την Ευρώπη.

Οι άνθρωποι αυτοί είδαν στην Γερμανική Αναγέννηση την πολιτιστική αναγέννηση ολάκερης της Ευρωπαϊκής Γης. Δεν θα αναφέρουμε ονόματα διότι το έχουμε κάνει πολλές φορές στο παρελθόν από αυτή την ίδια στήλη και κινδυνεύουμε να γίνουμε κουραστικοί. Θέλουμε όμως να σταθούμε λίγο σ' εκείνους τους δημιουργούς που δήθεν εδίωξε ο Εθνικοσοσιαλισμός. Αυτοί είναι τριών ειδών και ο πνευματικός τους βίος στάθηκε αποκορύφωση της υποκρισίας.

1. Εβραίοι. Έφυγαν από τη Γερμανία υπακούοντας στο ένστικτο της ράτσας τους προτού καν ο Εθνικοσοσιαλισμός γίνει καθεστώς και τους διώξει. Εν συνεχεία περιεφέροντο ανά τις λοιπές χώρες της Ευρώπης συκοφαντώντας το καθεστώς, όπως κέλευαν οι πάτρωνες τους: Ο Διεθνής εβραϊσμός του οποίου ήταν γνήσια τέκνα και τα σκοτεινά πολιτικά συμφέροντα των αστικών Δημοκρατικών.

2. Οι αστοί διανοούμενοι. Αυτοί ήταν και είναι πάντα διανοούμενοι και «καλλιτέχνες» για τον εαυτό τους. Μεγαλομανείς, ματαιόσπουδοι και εκκεντρικοί και παρακμίες, τελείως αποκομμένοι από τις λαϊκές αξίες, ονόμασαν την αρρωστημένη τους ιδιορρυθμία τέχνη και διεκδικούσαν θέση στο πολιτιστικό στερέωμα. Όλα αυτά τα πνευματικά σκουπίδια και κατακάθια, φρόντισαν να γλυτώσουν το σαρκίο τους αποχωρώντας εκ Γερμανίας όχι γιατί εδιώχθησαν αλλά πριν καν συμβεί αυτό, από καθαρό αστισμό. Με τον τίτλο του δήθεν αντιστασιακού ή Δημοκρατική δύση τους κολάκευσε και τους επεδαψίλευσε τίτλους και τιμές γεμίζοντας ταυτόχρονα με αργύρια τα βαλάντιά τους. Αυτοί οι αργυρώνυτοι «διανοούμενοι» υπήρξαν οι πλέον βδελυροί εξωυμμένοι προδότες της πατρίδας τους πιστοί υπηρέτες του πιο χυδαίου αστισμού.

3. Οι Μπολσεβίκοι. Αυτοί ήταν και οι περισσότεροι. Περιφερόμενοι στην λοιπή Ευρώπη και κυρίως στη Γαλλία έσχιζαν τα ιμάτιά τους για την καταπίεση του πνεύματος στην Γερμανία του Χίτλερ, εξυμνώντας ταυτόχρονα την... ελευθερία του πνεύματος στη Σταλινική Ρωσία. Κάθε σχόλιο για την υποκρισία αυτών των σκουληκιών είναι

περιττό.

Τέτοιου είδους ήσαν οι διανοούμενοι οι αντιτιθέμενοι στον Εθνικοσοσιαλισμό. Αλλά ο βρωμερότερος μύθος είναι η δήθεν δίωξη αυτών των παρακμιών. Τέτοια δίωξη δεν έγινε ποτέ ακόμα κι αν το καθεστώς την ήθελε, διότι όλοι φρόντισαν να... αποχωρήσουν γρήγορα-γρήγορα δίνοντας την «αγώνα» τους εκ του ασφαλούς. Στην πραγματικότητα το καθεστώς υπήρξε υπερβολικά ανεκτικό. Ουσιαστικά δεν εδίωξε κανένα αν εξαιρέσουμε την κατάργηση μερικών πανεπιστημιακών καθηγητών που επιζητούσαν εκείνη την κρίσιμη περίοδο της εδραιώσεως της Νέας Πολιτειακής Τάξεως να συκοφαντούν ατιμωρητί τις εθνικοσοσιαλιστικές Αξίες. Την ίδια εποχή, αλλά ακόμη και σήμερα οι διώξεις και η φήμωση των εθνικοσοσιαλιστικών Δημιουργών στις Δημοκρατικές κοινωνίες ήταν και είναι την ημερήσια διάταξη. Όταν έρτα του ΣΑΡΤΡ ανέβαιναν στα θέατρα του «κατεχόμενου» (βλέπε απελευθερωμένου) Παρισιού, ο Μπετόβεν και ο Βάγκνερ ήσαν απαγορευμένοι στο Λονδίνο. Σήμερα προβάλλονται τα πνευματικά σκουπίδια του Μπρέχτ και του Πικάσσο, αλλά το έργο του Σελίν και του Εζρα Πάουντ μα και οι πίνακες του Άντολφ Τσίγκλερ παραμένουν άγνωστα. Το ίδιο τα γλυπτά του Μπρέκερ, το έργο του Έβολα, τα ποιήματα του Μοντερλάν και του Ντ' Ανούτζιο και τόσα άλλα.

Αναφορικά τέλος με το περίφημο «αυτο-ντα-φε» το κάψιμο δηλαδή των βιβλίων, έχουμε να πούμε ότι αδίκως κουράζεται η δημοκρατική προπαγάνδα. Είναι ηλίου φαινώτερο ότι είχε συμβολικό χαρακτήρα και παρίστανε την αναγέννηση της πνευματικής ζωής στη Γερμανία που δεν χρειαζόταν πια Εβραίους και Μπολσεβίκους πνευματικούς ταγούς για να την καθοδηγούν. Τέτοιου είδους όμως συμβολικές πράξεις πάντα λαμβάνουν χώρα σε ανάλογες ιστορικές-επαναστατικές καμπές γι' αυτό ας πάψουν οι αδυνατούντες να κατανοήσουν την ιστορία αστοί, να σχίζουν τα ιμάτια των για το «έγκλημα». Άλλωστε ούτε του Μάρξ, ούτε του Χάινε η απουσία έγιναν ιδιαίτερως αισθητές στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία που δημιούργησε πολιτιστικά και χωρίς αυτούς τους ευαγγελιστές της εβραϊκής αντίληψης ζωής, που το έργο τους φάνταζε σαν ξένο σώμα στους κόλπους της Γερμανικής πνευματικής δημιουργίας.

ΚΛΑΟΥΣ ΜΠΑΡΜΠΙ

Ο ΝΕΟΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΦΥΛΗΣ

Μετά από μία περιπετειώδη δίκη, που κράτησε αρκετές εβδομάδες, η Γαλλική Δικαιοσύνη έβγαλε την τελική της απόφαση για τον Κλάους Μπάρμπι, μία απόφαση που ήταν εκ προοιμίου γνωστόν ότι θα ήταν η εσχάτη των ποινών, που προβλέπει η Γαλλική νομοθεσία, δηλαδή τα ισόβια δεσμά. Χωρίς κανένα αίσθημα χαραγμένο πάνω στο γαλήνιο πρόσωπό του εδέχθη την ανακοίνωση της ποινής ο Κλάους Μπάρμπι, εδέχθη το σκληρό τίμημα της Πίστης του στο πρόσωπο Εκείνου του Μεγάλου Άνδρα του Εικοστού Αιώνας, που είχε την Τιμή και την περηφάνεια να υπηρετήσει σε εκείνες τις μεγάλες στιγμές της ιστορίας, στην ηρωϊκή μα και άτυχη περίοδο 1939-1945.

Ευκαιρίας δοθείσης με την δίκη του Κλαούς Μπάρμπι θα πρέπει να τονισθούν κάποιες άγνωστες πτυχές, άγνωστες για τον πολύ κόσμο, όλων αυτών των υποθέσεων, που εχαρακτήρισθησαν ως δίκες των εγκληματιών του πολέμου. Εισ το Δίκαιον υπάρχουν δύο Αρχές που κατάφορα παραβιάστηκαν σε όλες αυτές τις δίκες. Η πρώτη λέγει πως ουδείς δύναται να αφαιρέσει από τον κατηγορούμενο την δυνατότητα να δικασθεί από τους ΦΥΣΙΚΟΥΣ δικαστές του. Στην δε περίπτωση της Δίκης της Νυρεμβέργης, ότι στην περίπτωση αυτή προβλέπετο, προβλέπετο από τις διεθνείς συμφωνίες περί του πολέμου της Γενεύης. Στις συμφωνίες αυτές υπήρχε η διάταξη πως σε περίπτωση εγκλημάτων και παραβιάσεων κατά την διάρκεια του πολέμου θα έπρεπε μετά την λήξη του πολέμου να δικασθούν οι πιθανοί ένοχοι από διεθνές δικαστήριο αποτελούμενο από τα άμεσα ενδιαφερόμενα κράτη. Εδώ όμως υπάρχει ένα σημαντικό στοιχείο, που ανατρέπει όλη την φαινομενική νομιμότητα της Δίκης της Νυρεμβέργης. ΟΥΔΕΠΟΤΕ τόσο η Σοβιετική Ένωση, όσο και οι Η.Π.Α. είχαν υπογράψει τις συμφωνίες της Γενεύης. Ως εκ τούτου ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ βάσει του διεθνούς δικαίου να είναι δικαστές στην Νυρεμβέργη. Για να αντιμετωπίσουν τότε αυτή την καταφανή παραβίαση αυτής της αρχής του Δικαίου, έκαναν κάτι χειρότερο: δημιούργησαν νόμους προβλέποντας αυτοί οι νόμοι να έχουν αναδρομική ισχύ επιβαρυντική για τον κατηγορούμενο! Αυτή τους η ενέργεια όμως προσκρούει σε μια άλλη βασική αρχή του δικαίου που λέγει: «Ουδεμία ποινή άνευ νόμου». Δηλαδή με απλά λόγια, δεν μπορεί να καταδικασθείς ποτέ για μία πράξη εάν δεν υπάρχει νόμος, που να προβλέπει ότι αυτή η πράξη είναι παράνομη. Και για να γίνουμε σαφείς και συγκεκριμένοι σε ότι αφορά την περίπτωση μας: Ουδείς νόμος προέβλεπε τα αδικήματα της δίκης της Νυρεμβέργης, της δίκης του Άιχμαν, της δίκης του Κλάους Μπάρμπι και τόσων άλλων εκλεκτών αγωνιστών της φυλής μας.

Ας έλθουμε όμως τώρα στο όλο σκηνικό της δίκης του Κλάους Μπάρμπι. Από την δίκη του Μπάρμπι παρήλασαν ως μάρτυρες κατηγορίας διαφόρων ειδών και ηλικιών εβραίοι, που όλοι μηδενός εξαιρουμένου, ανέπτυξαν με μεγάλο ταλέντο υποκριτικής όλο το φάσμα της γνωστής φιλολογίας των φούρνων. Έξω από το δικαστήριο στήθηκε ειδικά για όσο καιρό θα διαρκούσε η δίκη μνημείο στην μνήμη των 6.000.000 εβραίων, θυμάτων των NAZI. Μήπως αυτό λέγεται σκανδαλώδης προσπάθεια επίρρασμού του δικαστηρίου και των ενόρκων; Απέναντι σε όλη αυτή την

κατάσταση ο Κλάους Μπάρμπι, αντέδρασε με Αξιοπρέπεια. Αρνήθηκε να συμμετάσχει σε αυτήν την παρωδία δίκης και αποχώρησε από το δικαστήριο, αδιάφορος για το αποτέλεσμα, που άλλωστε ήταν γνωστό. Μέσα σε όλο αυτό το αισχρό σκηνικό μια ακτίδα φωτός: μία ομάδα νέων ανθρώπων, γεμάτων πίστη στο μέλλον και στη Μοίρα διαδηλώνει υπέρ του Κλάους Μπάρμπι κόντρα στο Σιωνιστικό κατεστημένο που φρικιά, βλέποντας τις ρίζες της Φυλής ακόμα γόνιμες να αποδίδουν καρπούς στα πρόσωπα αυτής της μικρής ομάδας των περήφανων μαχητών της Γαλλικής Νεολαίας.

Κάθε έγκλημα όσο και φρικιαστικό να είναι, στην οποιαδήποτε νομοθεσία των κρατών της γης μετά από εικοσιπέντε (25) χρόνια παραγράφεται, ότι και εάν είναι αυτό μητροκτονία, βιασμός, ιεροσυλία, εμπόριο ναρκωτικών. Όλα τα εγκλήματα σε όλες τις χώρες της γης μετά από εικοσιπέντε χρόνια παραγράφονται εκτός από ένα: από το «έγκλημα» να είχες την τιμή και την εύνοια της Μοίρας να υπηρετήσεις πιστά τον Εθνικοσοσιαλισμό και τον Αρχηγό του Αδόλφο Χίτλερ. Σαρανταδύο χρόνια μετά το τέλος του πολέμου φοβούνται ακόμα την Φωτεινή και Αστραφτερή μας Ιδέα! Ο Κλάους Μπάρμπι έμεινε πιστός στα οράματα της Χρυσής του Νεότητος. Ο Κλάους Μπάρμπι σαρανταδύο χρόνια μετά την πτώση του Βερολίνου έμεινε Πιστός στον όρκο, που είχε δώσει σαν Αξιωματικός του Σώματος των Μαύρων Ιπποτών, έμεινε πιστός στην υπόσχεσή του:

«ΑΝ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΟΛΟΙ ΓΙΝΟΥΝΕ ΑΠΙΣΤΟΙ
ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΠΙΣΤΟΙ».

Τελείωσε η δίκη της Λυών και ο Μπάρμπι πρόκειται να τελειώσει την ζωή του στη φυλακή. Όταν ο γηραιός κρατούμενος του Σπαντάου κλείσει τα μάτια, όταν ο RUDOLF HESS, εγκαταλείψει τον φυσικό κόσμο και περάσει στην Αθανασία, τότε ο Κλάους Μπάρμπι θα τον διαδεχθεί στη θέση του τελευταίου Μεγάλου Μάρτυρα της Φυλής, στη θέση του τελευταίου Μεγάλου Μάρτυρα της θρησκείας που ανατέλει, της θρησκείας του Αγκυλωτού Σταυρού, που έρχεται!

NOTRE EUROPE

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΙΔΑΝΙΚΑ

Ένδοξες μέρες διάγει ο Ελληνικός δημόσιος και ιδιωτικός βίος διεθνώς μετά τις πράγματι επαινετές υπερπροσπάθειες των Ελλήνων παικτών της καλαθοσφαίρισης, που οδήγησαν την ομάδα μας και ως επακόλουθο το Ελληνικό Εθνικό συναίσθημα στα ύψη της δόξας και των καλύτερων κριτικών των εφημερίδων.

Εδώ δεν πρόκειται να σχολιάσουμε το καθαυτό αθλητικό γεγονός, το οποίο και εμείς ζήσαμε με την ίδια ένταση και συγκίνηση, όπως όλοι οι σύγχρονοι Έλληνες, αλλά το νοσηρό σύνδρομο της Ελληνικής κοινωνίας, την σύγχρονη αρρώστια της πολιτικάντικης και στείρας καταναλωτικής μας ζωής που προσπαθεί λυσσαλέα να μας αλλάξει εθνική συνείδηση και χαρακτήρα.

Σίγουρα λίγοι θα το παρατήρησαν ή θα έκαναν τις ανάλογες σκέψεις και συγκρίσεις. Μιλώ βέβαια για τις τόσο αυθόρμητες και πηγαίες εκδηλώσεις των Ελλήνων φιλάθλων, όπως όλοι μας τις είδαμε, τις ζήσαμε και συμμετείχαμε σ' αυτές έστω και μέσω της τηλεόρασης. Σημαίες, εμβλήματα, ύμνοι, συνθήματα, τρομπέτες, πάνω εθνικής συμπαραστάσης έζωναν από παντού τις εξέδρες των φιλάθλων που ορμώμενοι σίγουρα από μια αξιόπαινη εθνική περηφάνεια ήθελαν να προσφέρουν και αυτοί με τον τρόπο τους ένα χέρι στον αγώνα της Εθνικής μας ομάδας. Συγκίνηση, φανατισμός, πάθος και ενθουσιασμός, μέσα σε μία εκρηκτική ατμόσφαιρα συνθέταν τον ιδιαίτερα αισθητό ομφάλιο λώρο που έδινε εκατέρωθεν ζωή και δύναμη λειτουργώντας αμφίδρομα και ξεσηκώνοντας παίκτες και φιλάθλους.

Η συμμετοχή του πανελληνίου στους αγώνες της Εθνικής, που με τη ψυχή της διακαίωσε για άλλη μια φορά το χαρακτηρισμό των Ελλήνων ως λαού μαχητικού, ηρωικού και με άφθονες ψυχικές αρετές και δυνάμεις, υπήρξε δεδομένη. Μία από τις στιγμές που η Ελληνική ψυχή απέδωσε θετικά τις ιδιότητες της και αυτό γιατί ήταν σε όλους κατανοητή και αυτονόητη η ανάγκη της συσπείρωσης. Και δεν είναι μόνο οι τελευταίοι αγώνες που συσπείρουν με τέ-

τοια επιτυχία τους Έλληνες αλλά αποτελεί πλέον μία παράδοση να αποτελούν οι διεθνείς αθλητικές συναντήσεις την τελευταία τραγική δυνατότητα ενοποίησης του Ελληνικού λαού, μακριά από μικρά ή μεγάλα συμφέροντα, με το «όραμα» της νίκης. Μόλις πριν από λίγο καιρό ήταν που ενόψει των αγώνων της Εθνικής ποδοσφαίρου είχαν την τύχη λιγοστοί Έλληνες πατριώτες να ακούσουν και να συνειδητοποιήσουν τα μηνύματα που πηγάζουν απ' την απαγγελία του «απαγορευμένου» απ' την αστυχώς εκδηλώσεις, εθνικού μας ύμνου. Χιλιάδες φιλάθλων τον τραγουδούσαν με μια ψυχή και κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει την ειλικρίνεια του «πατριωτικού» τους πάθους μια και κανείς δεν διανοήθηκε να κοροϊδέψει την εκδήλωση αυτή ή να μη σηκωθεί όρθιος και να μη συμμετέχει μαζί με τους άλλους.

Εδώ ακριβώς δημιουργήθηκε και ο δικός μας προβληματισμός. Ποιές είναι άραγε οι ιδέες, τα ιδανικά και τα κίνητρα του ξεσηκωμού και της πατριωτικής συγκίνησης του λαού μας στη σύγχρονη εποχή; Πως και γιατί ο εθνικός ύμνος καθώς και άλλες ανάλογες εθνικές εκδηλώσεις κατορθώθηκε να λαμβάνουν χώρο και να γίνονται σεβαστές μόνο μέσα στα γήπεδα εξαιτίας αθλητικών αγώνων; Το Έθνος δεν έχει τάχα άλλες ανάγκες για τις οποίες η ενότητα, η συσπείρωση και το εθνικιστικό πνεύμα να είναι απαραίτητη προϋπόθεση νίκης και ταπεινώσης; Γιατί άραγε αυτοί οι φιλάθλοι με τις τόσο σωβινιστικές τους εκδηλώσεις καίτοι ανήκοντες σε ποικίλους πολιτικούς χώρους δεν κατηγορούνται απ' το πολιτικάντικο αριστερό ή δεξιό κατέστημενο με την υποκριτική του δημοκρατική ευαισθησία, ως φασίστες, σωβινιστές, ή όπως αλλιώς γνωρίζουν σε άλλες περιπτώσεις;

Είναι δυστυχώς ένα θλιβερό γεγονός ότι ο Ελληνικός λαός δεν κατόρθωσε να αμυνθεί επιτυχώς στην προσπάθεια πλύσης εγκεφάλου που του γίνεται μέσω ποικίλων τρόπων, όπως η αισχρή κομματικοποίηση, ο ασύδοτος καταναλωτισμός, η δασυροφία

της εκπαίδευσης ατόμων πολιτών σε μαζοποιημένες μηχανές και όλα αυτά μέσα απ' την ανάπτυξη ενός εγωιστικού ενστίκτου που τον οδηγεί σε μια προκρούστεια προσέγγιση και κατανόηση ιδεών, αξιών, ιδανικών αλλά και δράσης μέσα απ' το μονόπλευρο πρίσμα του ατομικού συμφέροντος. Προσπαθούν οι πολιτικοί, τα κόμματα, τα μέσα ενημέρωσης, ο τύπος και τα συμφέροντα που εξυπηρετούν με τα εκατομμύρια μηνύματα που εκπέμπουν βιάζοντας τους εγκεφάλους και την ψυχή μας να μας αλλάξουν τις έμφυτες ιδιότητες, αξίες που υπήρξαν τα αίτια μιας μακραίωνης ιστορίας και πολιτιστικής παράδοσης, και ως ένα σημείο το κατάφεραν. Αυτός είναι ακριβώς ο λόγος που ο καταπιεσμένος Ελληνικός εθνικισμός, το μαχητικό πνεύμα, ο ηρωισμός της αυτοθυσίας, η συλλογικότητα και η αίσθηση του καθήκοντος έπαψαν να βρίσκουν την πηγαία τους έκφραση στο καθημερινό επίπεδο της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. «Αυτά είναι επικίνδυνα όπλα για τον ασυνείδητο λαό» λένε οι επιστημονικοί προπαγανδιστές των προστάτιδων δυνάμεων που ρυθμίζουν ανάλογα με τα συμφέροντά τους τα εκλογικά αποτελέσματα βομβαρδίζοντάς μας με μηνύματα διαστροφής, σύγχισης και αδυναμίας. Έτσι καταπιέζονται τα υγιή ένστικτα του λαού μας — μοναδική εγγύηση προόδου και ποιότητας ζωής — που θα έπρεπε από καιρό να έχουν οδηγήσει τον Ελληνικό λαό σε μια επιβεβλημένη επαναστατική έκρηξη αποτίναξης των βδελών των διεθνών, ύποπτων και ανθεθνικών συμφερόντων που μας κυβερνούν μέχρι σήμερα.

Σύμφωνα με την «παρα»λογική αυτή πλήση εγκεφάλου και εφόσον οι εκδηλώσεις του Ελληνικού πνεύματος πρέπει να εξοβελιστούν δια παντός στην καθαρτήρια πυρά, για να εμπεδωθεί η «ειρήνη, η δημοκρατία, η ισότητα, και η δήθεν ελευθερία τους» προς εκμετάλλευση κάθε ιερού και οσίου δεν μένει παρά να εξασφαλιστούν κάποιες ασφαλιστικές δικλείδες.

Δικλείδες για τις περιπτώσεις εκείνες που ο έλεγχος των συνειδήσεων είτε είναι αδύνατος μία και οι ασυνείδητες παρορμήσεις νικούν ακόμη και την για αιώνες συσσωρευμένη προπαγάνδα, είτε δεν κρίνεται σκόπιμος ώστε να παρέχεται κάποια επί-

φαση ελευθερίας. Μια δικλείδα είναι και ο αθλητισμός, που έχασε και αυτόν τον αγνό ιδεαλισμό του, μπαίνοντας στο διεθνές χρηματιστήριο απαξιών, για να μεταμορφωθεί σε κανάλι διοχέτευσης της πολεμικής διάθεσης του λαού μας στις σπάνιες περιπτώσεις που η αυτοκριτική και η ειλικρίνεια του του επιτρέπει να δει σε βάθος τη βρωμιά του κατεστημένου και να επιδιώξει ίσως τη βελτίωση της ζωής του. Έτσι μέσα απ' τις ακίνδυνες εκδηλώσεις των γηπέδων φαίνεται να ξυπνούν οι θαμμένες μνήμες ενός ηρωικού Ελληνισμού, όχι για πάντα χαμένου, στην ουσία όμως επιτυγχάνεται η σκοπιμότητα της μέτρησης, μελέτης και καταπολέμησής τους παραέξω, εκεί που πλέον τα αθλητικά ερεθίσματα δεν θα υπάρχουν για να τονώσουν τα ίδια ιδανικά, τους προβληματισμούς και τις αποφάσεις.

Αυτή είναι η θλιβερή πορεία του Ελληνικού Λαού μαθημένου μέσα απ' την 3σχιλιόχρονη ένδοξη ιστορία του να μάχεται και να κατακτά. Διαστροφή των αξιών και ιδανικών εκείνων που θέλουν την διάπλαση αξιων πολιτών μελών την εθνικής κοινότητας, σε επιθυμία και εξιδανίκευση του άβουλου κομματικού οργάνου, του αδιάφορου αστού τεχνοκράτη με τα κοιλιακά και σεξουαλικά οράματα, του πλανημένου μέσα στη συλλογική και ατομική σύγχιση εργάτη, νέου ή γέρου που έμαθε να ενεργεί πάντα με την υστεροβουλία του ατομικού συμφέροντος, της χείμαιρας που εξόρισε την επιδίωξη των εθνικών οραμάτων σ' ένα είδος σύγχρονης ντροπής και προδοσίας. Καταστροφή κάθε δυνατότητας που θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια αρραγή ενότητα για την επίτευξη των εθνικών μας στόχων.

Επιτρέπονται μόνο οι εκδηλώσεις και συνειδητοποιήσεις μικρής διάρκειας και ως εκ τούτου ανώδυνες, όπως στον αθλητισμό. Ντρεπόμαστε όμως για την κατάντια του λαού μας που δεν τίμησε με το μισό έστω φανατισμό και ενδιαφέρον τις άλλες εκδηλώσεις, εκείνες τις «ασήμαντες» που αφορούν την προδοσία της Κύπρου και την ένωσή της με την Ελληνική πατρίδα, τις διαμαρτυρίες κατά των Τουρκικών προκλήσεων ή τις μοναχικές κηδείες των παλλικαριών που πεθαίνουν απ' τα ύπουλα βόλια του αλλόφυλλου εχθρού στα συνοριακά επει-

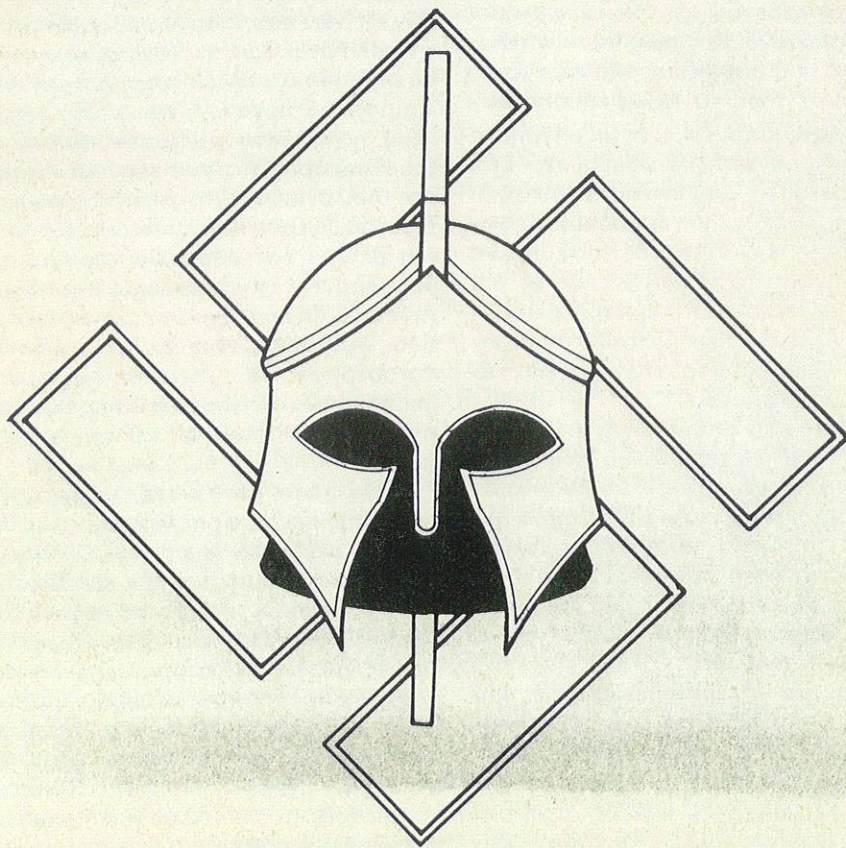
σόδια.

Ποδόσφαιρο η μπάσκειτ οι σύγχρονοι θεοί. Τα ιδανικά των νέων. Το αποκούμπι της ανίας των αστών και της τρανής κακομοιριάς των αριστεριζόντων πληβείων «εργατών» της μιας δραχμής παραπάνω, της φραντζόλας, και του ταξικού μίσους.

Υποβιάστε λοιπόν Έλληνες δημοκράτες κάθε αποχρώσεως την εθνική σας συνείδηση εκδηλώνοντάς την μόνο στις σύγχρονες αρρένες όπου αρέσκεστε εκ του ασφαλούς πάντα να ζητωκραυγάζετε ξένες μάχες χωρίς ποτέ να έχετε ματώσει το νυχάκι σας. Ας βλέπουμε στο εξής την Ελληνική σημαία στα διεθνή μόνο πρωταθλήματα υποδηλώνοντας ίσως και κάποια ψεύτικη συγκίνηση όχι γιατί τη νοιώθουμε πάντα αλλά γιατί και οι ξένοι έχουν τη δική τους σημαία και δείχνουν συγκινημένοι και ας ακούμε στο εξής περήφανα τον Εθνικό μας ύμνο εν μέσω πασατέμπων, ποπ-κορν και Προ-πο ή ίσως και μετά το δελτίο των 12 ή

και στα «περήφανα» Ελληνικά στρατόπεδα μεταξύ μασήματος τσίχλας αναπαύσεως και καλαμπουριού.

Έξω απ' τα γήπεδα ξαναγίνετε όλοι σας τα ίδια άβουλα ρομπότ για να κινείτε αιώνια τα γρανάζια της βολικής για αδύναμους και δειλούς μηχανής σας. Αφήστε σε μας τους Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές να παραμείνουμε στις επάλξεις της Ελληνικής μαρτίδας πολεμώντας τους εχθρούς της πατρίδας και της φυλής σ' όλα τα γήπεδα έχοντας ως λάβαρο την ένδοξη Ελληνική ψυχή, που επέζησε μέσα απ' τις καταστροφές των αιώνων για να δει την δική σας κατάντια, για να νιώσει για πρώτη φορά βρώμικη, μειωμένη και πληγωμένη. Μ' αυτήν την ψυχή να μας δυναμώνει θα υψώσουμε για άλλη μια φορά τον Ελληνισμό στο υψηλό του βάθρο, στον Όλυμπο μαζί με τους όμορφους θεούς μας παραμένοντας πιστοί στους όρκους των προγόνων.

C S A

ΜΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ

Σαν εθνικοσοσιαλιστές, έλληνες, Ευρωπαίοι, μελετώντας την ιστορία της Ανθρωπότητας βρισκόμαστε ταγμένοι με κάθε κίνημα, ομάδα ανθρώπων, πνευματικό ρεύμα ή πολιτεία του παρελθόντος που εκπροσώπησε στα χρόνια του τα ιδανικά της Αρίας Λευκής Φυλής, άσχετα αν τελικά δεν επεβίωσε στη Μάχη με το διαχρονικό πολύμορφο εχθρικό κατεστημένο.

Γι' αυτό στο τεύχος που τώρα κρατάς στα χέρια σου αναγνώστη θα πραγματοποιήσουμε μια σύντομη και καθάρια ιστορική ματιά, —περιορισμένη όπως πάντα λόγω χώρου— στις «Ομόσπονδες Πολιτείες της Αμερικής», το κράτος δηλαδή που ηττήθηκε στον Αμερικανικό Εμφύλιο Πόλεμο, καθώς και στους ρωμαλέους ευγενείς υπερασπιστές του. Ένα πράγμα είναι βέβαιο: Ο «Νότος» και οι «Νότιοι», δεν ήσαν αυτό που έδωσε η Ιστορία των νικητών, δεν είναι αυτό που αποδίδει η όποια εβραιοκινούμενη τηλεοπτική σειρά ή έργα του τύπου «Όσα παίρνει ο άνεμος», δεν είναι μια μνήμη που ξέφτισε κι έγινε η τρίχρωμη Dixie, σημαία δίχως νόημα στα χέρια χούλιγκανς των γηπέδων.

Στον αμερικανικό Βορρά κυριαρχούσε στην κοινωνική και οικονομική ζωή μια ομάδα από οικονομικές ολιγαρχίες που στήριζαν την άνοδο και την ανάπτυξή τους στην ραγδαία εκβιομηχάνιση της παραγωγής, γεγονός που τροποποίησε ανάλογα και το Δημόσιο Έθνος των πολιτών, έτσι ώστε κάτω από την επήρεια εβραιοχριστιανιζόντων παπάδων και κοινωνικών αναμορφωτών μπόλσεβίκικου τύπου ν' ακούγεται ένας αυξανόμενος ρυπαρός θόρυβος ενάντια στον «Νότο». Αντίποδας μελλοντικού του αντίπαλου, ο Νότος ήταν στην πλειονότητά του μια ομάδα αγροτών αστών - εμπόρων. Αυτοί οι γαιοχούντες Κύριοι έχοντας εφαρμόσει ένα επιτυχημένο είδος Apartheid με τους Νέγρους δούλους τους, αναθρεμμένοι με τους ιπποτικούς θρύλους του Sir Walter Scott, φυτώριο για την μετεξέλιξη του Αμερικανικού κόσμου σε μια «Αριστοκρατική Δημοκρατία» πολέμησαν τους εβραιόφιλους αφελείς συγγενείς τους του Βορρά, τους αλλοτριωμένους από την επιγενή της βιομηχανοποίησης ψυχολογία - ηθική του «ανθρώπου - μηχανή», του «ανθρώπου αριθμού». Αυτός ο πόλεμος μεταξύ επίμονης ποιότητας και ικανού αριθμού έμελλε να επηρεάσει έντονα την πορεία του Κόσμου.

Ήδη, από το 1856, 6 χρόνια πριν την επίσημη κήρυξη του πολέμου ένας Νεγρόφιλος, αντιρατσιστής ψυχοπαθής, ο John Brown με μια μεικτή φυλετικά ομάδα τρομοκρατών στις 24 και 25 Μαΐου κατέσφαξε ανυπεράσπιστους Λευκούς του Potta watomie, ξεκινώντας έτσι την εκδήλωση του μίσους που εξελίχτηκε σε εμφύλιο. Ο ίδιος ο αλήτης το 1859 στις 16 - 18 Οκτωβρίου κατέλαβε το ομοσπονδιακό οπλοστάσιο στο Harpevs Ferrg, συλαμβάνοντας αθώους Λευκούς πολίτες σαν ομήρους, με την πρόθεση να εξοπλίσει μιαν εξέγερση Νέγρων σ' όλο το Νότο. Μόνο η ταχύτατη επέμβαση των πεζοναυτών του συνταγματάρχη Robert E. Lee (ο μετέπειτα ένδοξος Στρατηγός του Νότου) έσωσε την ασφάλεια του Νότου. Ο αρχιτρομοκράτης μαζί με 6 από τους άντρες του καταδικάστηκαν για προδοσία και ωμότητες και κρεμάστηκαν.

Η εκλογή του ρεπουμπλικανού προέδρου Abraham Lincoln στις 6 Νοεμβρίου του 1860

επέσπευσε την υποβώσκουσα απόσχιση των Νοτίων Πολιτειών που προσπάθησαν έτσι να αποφύγουν την κοινωνικοοικονομική υποδούλωσή τους στους Βόρειους. Με πρώτη την Νότια Καρολίνα (20.12.1860) η απόσχιση ολοκληρώθηκε μέσα στο α΄ τετράμηνο του 1861. Έτσι, στις 20 Μαΐου, 11 Πολιτείες συνιστούσαν την Μαχόμενη Ομοσπονδία. Αλαμπάμα, Αρκάνσας, Φλώριντα, Τζόρτζια, Λουιζιάνα, Μισισισίπι, Βόρειος Καρολίνα, Νότιος Καρολίνα, Τενεσσά, Τέξας και Βιρτζίνια ενωμένες πολέμησαν τον δυσανάλογα ισχυρό εχθρό. Ο 22 βόρειες πολιτείες είχαν έναν πληθυσμό 22.000.000 έναντι μόλις 5.500.000 εκατομμύριων Λευκών του Νότου (όπου υπήρχαν επίσης 3.500.000 Νέγροι). Τον ηρωικό Νότο κυβερνούσε ο γενναίος Jefferson Davis απόφοιτος της Στρατιωτικής Ακαδημίας του West Point και ήρωας του Μεξικανικού πολέμου.

Στα χρόνια του πολέμου έλαβαν μέρος πάμπολλα στρατιωτικά και πολιτικοκοινωνικά συμβάντα. Αυτά σ' όλη τους την έκταση είναι αντικείμενο της Ιστορίας και του ερευνητικού της φακού. Είμαστε όμως υποχρεωμένοι για λόγους δεοντολογίας να αναφέρουμε σταχυολογικά ωρισμένα γεγονότα και πρόσωπα, που συνιστούν έναν λαμπρό απάνθημα της τιτάνιας προσπάθειας του Νότου. Έτσι πρέπει να θυμηθούμε την τιμητική αιχμαλωσία και απόλυση με τις δέουσες στρατιωτικές τιμές των βόρειων υπερασπιστών του Fort Sumter στις 14.4.1861, όταν οι Ιπποτικοί Νότιοι ελευθέρωσαν τον σφδρό τους πολέμιο Βόρειο Ταγματάρχη Robert Anderson μαζί με τους 7 αξιωματικούς και 76 άνδρες του, στέλνοντάς τους πίσω στον Βορρά. Είμαστε αναγκασμένοι να αναφέρουμε το α΄ σχέδιο ολοκληρωτικού πολέμου με την πρόβλεψη εξόντωσης γυναικοπαίδων και ριζικής καταστροφής οικισμών που πρότεινε ο υποστράτηγος του Βορρά Winfield Scott με την περίφημη ονομασία «Σχέδιο Ανακόνα», επηρεάζοντας την απάνθρωπη εξέλιξη όλων εν γένει των προσπαθειών του βόρειου δυναμικού απέναντι στον πληθυσμό του Νότου. Οφείλουμε να αναδιφήσουμε την επίμονη και εφευρετική προσπάθεια του Νότιου υπουργού Ναυτικών Stephen P. Mallory, που πολέμησε με επιτυχία τον υπερεξαπλάσιο θαλάσσιο αντίπαλο σχεδιάζοντας και δημιουργώντας νέους τύπους σκαφών, και ναυτικής τακτικής. Δεν μπορούμε να λησμονήσουμε την αχρεία στάση των καιροσκόπων Αγγλογάλλων που επέτρεψαν την πειρατική αιχμαλωσία των James Mason και John Sliacil —ενώ αυτοί ταξίδευαν για την Ευρώπη πάνω σε βρετανικό πλοίο για ευρύτερες συνεννοήσεις με τις Ευρωπαϊκές δυνάμεις, από Βόρειους ναυτοπειρατές.

Επίσης παραμένουν χαραγμένες σαν ορόσημα στρατιωτικής τέχνης ηρωισμού και θυσίας οι μάχες του Bull Run (21/7/1861), Cumberland Gap (18/11 1861), Roads (8/3/1862), Winchester (25/5/1861), Fair Oaks (1/6/1861)... μέχρι την φονική μάχη του Appomatox (9/4/1865) όπου τελειώνει τραγικά η υπεράνθρωπη πάλη του Νότου. Άνδρες όπως ο Robert E. Lee, ο Jackson, ο Johnston, ο Gorbou, οδήγησαν τους απλοϊκούς, έντιμους χωριανούς άνδρες τους —αγροτόπαιδα στην πλειονότητά τους— σε θιράμβους παλεύοντας με τον δυσανάλογα τεράστιο όγκο του εχθρού και του χρόνου.

Καθάρματα όπως ο μέθυσος Grant ή ο Sherman κέρδισαν την ηλίθια υπεραπλουστευτική τους υστεροφημία καίγοντας ολάκερες πολιτείες όπως η Αλαμπάμα (3/1865) ή αφήνοντας σε στρατόπεδα αιχμαλώτων τους Νότιους να πεθαίνουν από πείνα και αρρώστιες, ενώ οι Βόρειοι στρατιώτες ξεκλήριζαν τα ανυπεράσπιστα γυναικόπαιδά τους στις κατακτημένες πόλεις.

Όταν στο Μέλλον η Ιστορία ξαναγραφεί αληθινή και αμόλευτη τότε σίγουρα σ' ολόκληρο το ηρωικό και τραγικό μεγαλείο τους θ' αποδοθούν τα πρόσωπα, τα στρατιωτικά και τα πολιτικοκοινωνικά γεγονότα της εποχής. Τότε η σημαία με τον σταυρό του Αγίου Ανδρέου θα πάρει την τιμητική θέση που της αρμόζει στην Ιστορία του Λευκού Ανθρώπου και της Ανθρωπότητας. Για μια ακόμη φορά ιστορικοφάσκουμε και παράλληλα ξεσπούμε μέσα απ' τις γραμμές μας σε ρομαντικές ευχολογίες ή αναστάσιμες προφητείες. Θα πουν κάποιοι ρηχοί κακόβουλοι, επιπόλαιοι κριτές. Μα για μας η νέα και νεώτερη ιστορία της Ανθρωπότητας οδηγήθηκε στο σημερινό βούρκο και μέσα απ' τον Αμερικάνικο εμφύλιο. Ας προσπαθήσει ο αναγνώστης να σκεφτεί μια Αμερική με Νικητή της C.S., μια Αμερική όχι νεγροποιημένη, μια Νέα Ρώμη αντί για μια Νέα Καρχηδόνα —υποπόδιο του Εβραίου και

διασπορέα της επιμειξίας— όπως σήμερα στέκει: τύραννος της Ευρώπης και των Αξιών της.

Αυτά συμβαίνουν φυσικά στην άθλια εποχή μας, σήμερα που το δικέφαλο φίδι συγχονεύει τον σκοπό του σ' ένα τεράστιο Σύστημα με τον Σοσιαλιστικό καπιταλισμό απ' την μια και τον καπιταλιστικό Σοσιαλισμό απ' την άλλη. Σήμερα που πιο μεγάλη σημασία από τις Άριες Αξίες έχει η τέχνη του Μπενίν, οι ραπτεργάτες της Ζιμπάμπουε, ή η τερηδόνα της Ουίνι Μαντέλλα. Τώρα στον «ηλίθιο νέο κόσμο» του Steevie Wondertou Prince και των Jakson Five, όπου έχουν θέση οι Andrew Young σαν εκπρόσωποι των ΗΠΑ, όπου στον χυδαίο πίνακα της εποχής ταιριάζουν ο Armand Hamm το Κρεμλίνο και Μεγκίστου, εμείς όντας λάτρεις και στερνοί αμύντορες της Λευκής φυλής μας δεν δεχόμαστε το δίλημμα Τσόμπε ή Λουμούμπα, δεν χειροκροτάμε το τσίρκο του Γαϊδάρου και τον Ελέφαντα στον αχυρώνα της Wall Street, δεν θαυμάζουμε το σύγχρονο Σικάγο —Μαύρη Μητρόπολη. Για μας το αληθινό Αμερικάνικο Λευκό Πνεύμα βρίσκεται στην φυσική ιστορική συνέχεια των Klansmen του Πουλάσκι, στους Ιππότες της Λευκής Καμέλιας, στον Charles Lindberg, στο πνεύμα του Απομονωτισμού το 40, στα κείμενα του Yockeg, του Oliven, στον αγώνα του Rockwell και της W.U.N.S.

Για μας που πιστεύουμε πως «κανένας πόλεμος δεν τέλειωσε ποτέ», μια φωτοβόλα πνευματική γραμμή θυσίας και δημιουργίας που διασχίζει τις Θερμοπύλες, ... την Πόλη, ... την Βιέννη, τα καταλανικά πεδία, το Πουατιέ... περνάει από το Ρίτσομοντ της Βιρτζίνια πριν σταματήσει στο Βερολίνο του 1945. Για μας που νοιώθουμε πως τώρα περνούμε τα «Δύσκολα χρόνια των εφιαλτών» του Oswald Spengler οι γηοχούντες, κύριοι του Νότου προσπάθησαν και απέτυχαν να πραγματώσουν μια κοσμογονία νικημένοι από Εβραϊόδουλους κασαλβάδες. Γι' αυτό και νοιώθουμε βαθειά στις καρδιές μας πως στην Νέα Ρωμαλέα και καθαρότερη ανθρωπότητα, ο Έλληνας Στωικός, ο Ρωμαίος Πατρίκιος, ο Πρώσσοσ Ουσσάρος ο Άγγλος Τζέντλεμαν και ο Ιάπωνας Σαμουράι θα έχουν σαν άξιο σύντοφό τους — Πρότυπο τον Νότιο Αριστοκράτη.

ΕΠΑΝΕΛΛΗΝΟΠΟΙΗΣΗ

Αν παρακολουθήσει κανείς την παραφιλολογική ενασχόληση των δημοσιογραφίσκων της πεντάρας και των αυτόκλητων γνωμοδοτών της Παιδείας, για το ζήτημα της επαναφοράς των αρχαίων Ελληνικών στα σχολεία μας, δεν θα διαπιστώσει παρά την βασικότερη αρχή της δημοκρατίας σ' όλο της το «μεγαλείο»: χρονοτριβή, γνωμοδότηση στη γνωμοδότηση, αντίκρουση στην αντίκρουση και το αποτέλεσμα: μηδέν. Εμείς, ως Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές, με την ευαισθησία που μας διακρίνει σ' ό,τι αφορά τις υποθέσεις του έθνους μας, —και η γλώσσα είναι μια από τις σοβαρότερες εθνικές υποθέσεις—, δεν έχουμε προς το παρόν να πούμε παρά τούτο και μόνον: η γλώσσα, που μαζί με την παράδοση, αποτελεί τον βασικό συνδετικό κρίκο σ' όλα της τα στάδια, με το παρελθόν, το παρόν, και το μέλλον του έθνους μας δεν επιτρέπει, ούτε καν το παραμικρό δικαίωμα σε κανέναν να γνωμοδοτήσει για το αν θα πρέπει να προφυλαχθεί ή όχι. Η προστασία της γλώσσας, στην μέλλουσα ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ, θα γίνεται με νόμους στον οποίων τις ποινές θα ανατριχιάζει και ο πιο, υποτίθεται, σκληροτράχηλος επίδοξος βιαστής της. Ο Τιτάνειος αγώνας της Εθνικολαϊκής μας επαναστάσεως, θα αναλάβει να καθαρήσει τη γλώσσα μας, από κάθε ξένη λέξη ή όρο, θα επαναφέρει όλα τα αρχαία τοπωνύμια σε σχέση με τον ευρύτερο εθνικό μας χώρο, θα επιτρέπει το δόσιμο στα παιδιά ελληνικών, και μόνον ελληνικών, ονομάτων και θα εξελληνίσει τη χρονολόγηση, καθιερώνοντας ένα ελληνικότατο «Πενθήμερον», στη θέση της εβραϊκής «εβδομάδος», με αριθμητικές τις ονομασίες των ημερών

(Πρώτη, Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη) και δίδοντας στους μήνες ονομασίες από το Ελληνικόν Πάνθεον (Δίος, Ηραϊός, Απολλώνιος, Αθήνιος, Άρειος, Δημήτριος, Ποσειδώνιος, Αφροδίτιος, Ερμαιοίς, Αρτεμίσιοις, Ηφαίστειος, Εστιαίος). Αφετηρία χρονολογήσεως θα λαμβάνεται το πρώτον έτος επισήμου τελέσεως των Ολυμπιακών Αγώνων, δηλαδή 2.763 έτη προ του παρόντος, σημείον ενόπτηος των Πανελλήνων, κι' όχι η σημερινή ξενόφερτη και αυθαίρετη χρονολόγηση, ενώ παράλληλα θα εξελληνιστεί το επετειολόγιο - μνημολόγιο, όπου θα τιμώνται, όσες επέτειοι τιμούν το έθνος μας, ή αναφέρονται σημαντικά σ' αυτό και χρειάζονται υπόμνηση.

Κι' όλα τούτα σημαίνουν, πλήρη επιστροφή στην ιδανική ελληνική ρίζα. Η διδασκαλία της γλώσσας, θα είναι ένα βίωμα ζωής, κι' όχι μια τυπική στενεγκεφαλική συμπύεση του παιδικού μας κόσμου, ζήτημα γενικότερο της Παιδείας, μιας Παιδείας που δεν θα καταπατεί βάναυσα, αλλά θα καλλιεργεί και θ' ανοίγει δρόμους ιδανικούς στους αγνοούς κι' αφέλεις —με την πραγματική σημασία του όρου— παιδικούς οραματισμούς. Και προπαντός θα δοθεί το μέγα βάρος, η μέγιστη βαρύτητα, στον αγνοημένο τομέα της ζωντανίας της γλώσσας μας: την ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ, που θα φθάσει μέχρι το απώτατο παρελθόν, και θα προστατευθεί η επιστημονική έκφρασις με ένα νέο εννοιολογικό προσδιορισμό των λέξεων, νέο και ταυτόχρονα πανάρχαιο, ως εκεί που μπορεί να φθάσει το μεγαλείο αυτού που ονομάζεται ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ

— Δεν θα ντροπιάσω τα ιερά όπλα, και θα αμυνθώ για τα ιερά και τα όσια και μόνος μου και μαζί με άλλους και την Πατρίδα μου δεν θα παραδώσω μικρότερη αλλά μεγαλύτερη και ισχυρότερη απ' όση την παρέλαβα.

ΟΡΚΟΣ ΕΦΗΒΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, αφού έδωσε τη νίκη της αστικής δημοκρατίας κατά τον ρωσικού πνεύματος, είχε σαν άμεση συνέπεια την ήττα της έννοιας της ελευθερίας από τον αγεννημένο εβραϊσμό, πλουτισμένο τώρα με μαζικό περιεχόμενο, και άνετα στεγασμένο από την πολιτική του πλέον μορφή: τον καπιταλισμό. Η έννοια του καπιταλισμού αποτελεί την τελειότερη μορφή από όλες στη διαδρομή των ετών απέκτησε ο τυχοδιωκτικός σιωνιζμός. Οι διαφωνίες του πρώτου καιρού ανάμεσα στην πολιτική κάστα και στο οικονομικό ηγετικό στέλεχος δεν φανερώνουν παρά την στενοκεφαλιά των εβραίων και την ελλατωματικότητα της πολιτικής τους διαπαιδαγώγησης.

Ο Rex Warner σημειώνει χαρακτηριστικά πως για τον εβραίο Μάρξ, η ιδέα του εθνικοσοσιαλισμού θα φαινόταν αντιφατική ορολογία. Κι ωστόσο σήμερα ο εθνικοσοσιαλισμός, αποτελεσματικότερο τον κανόνα παρά την εξαίρεση. Ο διεθνισμός που ο Μάρξ έθετε σαν ουσιώδη υπόθεση για την πραγμάτωση του κομμουνισμού, τώρα είτε μετατίθεται στο απώτερο μέλλον, είτε απορρίπτεται ολοκληρωτικά. Όταν ο Μάρξ έγραφε το «Μανιφέστο» του δεν εννοούσε απλά να προσδιορίσει τη δύναμη του εργατικού κόσμου, η οποία στα χρόνια του έγινε ουσιαστικά ανύπαρκτη. Λαμβάνοντας αυτό ακριβώς το γεγονός υπόψη του ο Warner, σημειώνει πως ενώ ο Μάρξ συνέλαβε την ιδέα για τη σιωνιστική αναδιοργάνωση του κόσμου, τόσο παραμέλησε το πνεύμα που θα καθοδηγούσε την αναδιοργάνωση αυτή.

Η κοινωνική δομή αλλάζει κάλλιστα με μια επανάσταση. Ο Julian Huxley, επισημαίνει ένα σημαντικό είδος που την ονομάζει «πολιτική» χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιας είναι η σοβιετική επανάσταση το 1917 στη Ρωσία. Η επανάσταση αυτή έγινε εναντίον ενός φεουδαρχικού απολυταρχικού όπου κάθε μορφή ελευθερίας ήταν αδιανόητη για ένα τεράστιο μέρος του πληθυσμού και πράγματι αποδείχθηκε σχεδόν εν αγνοία του πλήθους αυτού, από ένα μικρό τμήμα λαού ελάχιστο σ' αναλογία που ενεργούσε στο όνομα της απέραντης μάζας των καταπιεσμένων. Η επανάσταση αυτή υπήρξε μια σαφής άρνηση της πολιτικής θεωρίας του φασισμού, που δεν είχε ποτέ της στόχο μια τεχνολογικά καθυστερημένη χώρα, όπου ο κύριος κλάδος της επανάστασης, δηλαδή το βιομηχανικό προλεταριάτο ήταν μια ασήμαντη μερίδα του συνόλου. Η επανάσταση στη Ρωσία ήταν περισσότερο μια επανάσταση διανοουμένων παρά επανάσταση εργατών.

Η αφομοίωση της ιδέας της ενότητας με βασικό πυρήνα το δημοκρατικό ιδεώδες, της κοινωνικής και ενδεχόμενα της πολιτικής ελευθερίας του ατόμου, παρεμποδίζεται από υπολογισμούς κομματικού ακόμα και ταξικού ωφελιμιτισμού και προσωπικής συχνά καιροσκοπίας. Τότε τον κομματικό ωφελιμιτισμό και τον προσωπικό καιροσκοπισμό, τους είδαμε σε πολλές ιστορίες τραγικές για την ανθρώπινη μοίρα, την ώρα που μια τίμια πολιτική γραμμή όπως αυτή του εθνικοσοσιαλισμού, που θα εμπνεόταν από την αγάπη για τον άνθρωπο, θα μπορούσε να φυλάξει τον κόσμο από την σιωνιστική λαίλαπα, και να τον σώσει από τον όλεθρο.

Ο εθνικοσοσιαλισμός είναι το νόημα της ελευθερίας. Είναι η ίδια η ελευθερία. Η ελευθερία όπως την αισθάνθηκαν τα αναρίθμητα πλήθη στη σύνοδο της Νυρεμβέργης. Η ελευθερία όπως βίωσαν τα μέλη της Μαύρης Φρουράς. Η ελευθερία όπως την διακήρυξε εκείνος, ο Μεγάλος Άλφρος Χίτλερ και την έκανε τρόπο ζωής όλων των Αρίων. Η ελευθερία όπως την πρεσβεύουμε σήμερα οι ασυμβίβαστοι Έλληνες εθνικοσοσιαλιστές, καθώς αγωνιζόμαστε για την πραγματική ελευθερία της ανθρωπότητας.

Δημόκριτος

«Αρετή του πολίτου δεν είναι η κρίσις, αλλ' η πραγματική

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Για την σε βάθος αποκάλυπτη ανάλυση της πολιτιστικής δημιουργίας με στόχο την ενημέρωση του κοινού και την καλλιέργεια της ελληνικότητας.

Το 1985 όταν είχε εμφανιστεί, σαν διευθυντής ορχήστρας, στο Ηρώδειο ο Μτισλάβ Ροστρόπόβιτς, (ερμηνεύοντας μαζί με άλλα το συμφωνικό ποίημα «Μηνάς ο Ρέμπελος» του Καλομοίρη) είχε ζητήσει τη συμμετοχή του στο φεστιβάλ Αθηνών του 1987. Με την δική του πρωτοβουλία λοιπόν το φτωχό και άνισο φετεινό πρόγραμμα του Ηρωδείου αποκτά μια κάποια βαρύτητα. Η φετεινή του εμφάνιση θα γίνει στις 23 Αυγούστου, με τον ίδιο στο τσέλλο, (ένα ρόλο στο οποίο διαπρέπει) μαζί με τον Μπρούνο Γκιουράνα (Βιόλα) και την Αν Σοφί Μούτερ (βιολί) σε έργα του Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν. Ο ίδιος Ροστρόπόβιτς για την εμφάνισή του αυτή προσφέρει ολόκληρη την προσωπική του αμοιβή, που σημειωτέον δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητη στα έργα για την αναστήλωση του Παρθενώνα. Ένα γεγονός που πέρασε ήσυχα και διακριτικά σε μια εποχή αγώνα για το κέρδος και το χρήμα.

— Το ελληνικό πολιτιστικό γραφείο ή άλλως η δισκογραφική εταιρία CONSERT ATHENS έχει προγραμματίσει 2 νέες εκδόσεις δίσκων ελληνικής συμφωνικής μουσικής μέχρι το τέλος του 1987. Αυτές είναι: Η επανέκδοση της συμφωνίας της Λεβεντιάς του Μανώλη Καλομοίρη με την ορχήστρα της Αυστριακής Ραδιοφωνίας με αρχιμουσικό τον Μιλτιάδη Καρύδη, και την χορωδία Wiener Singverein.

Το Ιντερμέτζο για Άρπα και έγχορδα με τόξο αρ. 1 και αρ. 2 του Διονυσίου Λαυράγκα σε ένα δίσκο με το κονσέρτο του Πέτρου Πετρίδη, τα έγχορδα θα είναι της συμφωνικής της

ΕΡΤ και αρχιμουσικός ο Βύρων Φιδεπής. Αναφέρεται επίσης η απόπειρα του συλλόγου «Μανώλης Καλομοίρης» για την έκδοση της όπερας του προαναφερθέντα συνθέτη «Ο Πρωτομάστορας» το λιμπρέτο της οποίας βασίζεται στο έργο του Νίκου Καζαντζάκη.

— Σε γράμμα που λάβαμε στην αρχή του μήνα, από συναγωνιστή που θέλησε να βοηθήσει τη στήλη, αναφέρθηκε η «παράλειψη» όπως ο ίδιος αναφέρει στο προηγούμενο τεύχος μας απάνω στο θέμα του θανάτου του Αλέξανδρου Ιόλα, «ο οποίος για χρόνια δυνάστευσε και εμπορευματοποίησε την τέχνη στην Ελλάδα». Στο γράμμα αυτό ακολουθεί ένας κατάλογος πεπραγμένων του αποβιώσαντα για να αποδειχθεί του λόγου το αληθές. Παίρνοντας αφορμή από αυτό και θέλοντας να μη θεωρηθούμε ανενημέρωτοι διευκρινίζουμε τα εξής: στο χώρο της τέχνης, σημαντικό είναι οτιδήποτε καταφέρνει να ξεπεράσει τα στενά χρονικά όρια και να τοποθετηθεί διαχρονικά. Κάτι τέτοιο δεν ήταν ο Ιόλας. Ας μην σημασιοδοτούμε με τα λόγια μας καταστάσεις και άτομα που δεν το αξίζουν. Ήδη ο Ιόλας, όπως και τόσοι άλλοι Ιόλες του αιώνα μας είναι παρελθόν. Η ζωή και το έργο του εκκεντρικού μέθυσου είναι θέμα περισσότερο κοσμικών περιοδικών και κίτρινων φυλλάδων παρά μιας σοβαρής κριτικής στήλης με αναφορά στην Τέχνη. Ας διατηρήσουμε, συναγωνιστή, αν μη τι άλλο την αξιοπρέπειά μας, ειδ' άλλως θα έπρεπε να ασχολούμαστε και με κολοσσούς κλπ. κλπ.

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΩ ΧΩΡΕΣ

— Μια ομάδα από 25 Ολλανδούς εκκιστές περικύκλωσε το ξενοδοχείο zenbourg στο Assen όπου διέμεναν Ταμούλοι. Κατά την διάρκεια των ηλώσεων διαμαρτυρίας πολλοί αιματίστηκαν. Μια εβδομάδα πριν, ανεπιθύμητη παρουσία των Ταμούλων εκφράστηκε μαζικά, με φυλλάδια.

— Η αστυνομία κατέσχε, στο σπίτι ενός νεαρού κατοίκου της πόλεως Solle, ένα μέρος εντύπων ρατσιστικού χαρακτήρα εναντίον των Εβραίων, τον οδήγησε στο δικαστήριο.

— Αυτός ο νεαρός, είχε διαδεχθεί τον γάρι Lucas και Jenny Goeree που τον οργουμένο χρόνο είχε διανείμει ευφύλλαδια με τον τίτλο «Το ψέμα του Auschwitz».

— Ο εισαγγελέας του δικαστηρίου Haye, κατέδικασε με πρόστιμο 500 φρίνια και 3 εβδομάδες φυλάκιση με αποσολή, καθένα από τους 3 άνδρες, οι οποίοι κατά την διάρκεια μιας διαδήλωσης το 1983 φώναζαν «Sieg Heil» και έψωσαν το δεξί χέρι χαιρετώντας ναζικά.

ΥΗΔΙΑ

— Πολλοί συναγωνιστές του NORDISKA RIKSPARTIET, (Box 162, 15200 Ringnas), φυλακίστηκαν αφού μοίωσαν «εμπρηστικά» φυλλάδια στα ο-

ΝΟΡΒΗΓΙΑ

— Ο Olan Hoass, καθηγητής κολλεγίου, απολύθηκε μετά από απαντήσεις που έδωσε σε ερωτήματα σχετικά με το «Ολοκαύτωμα». Το ίδιο συνέβη και σε δύο οδηγούς τραμ τον Peter Hadland και Georg Farre που υποστήριξαν εθνικιστικές θέσεις κατά την διάρκεια μιας τηλεοπτικής εκπομπής.

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

— Το κέντρο «Simon Wiesenthal» στις ΗΠΑ, ανακοίνωσε ότι ανακάλυψε πάνω από 1.000 «εγκληματίες πολέμου», μεταξύ των αντικομμουνιστών φυγάδων που προέρχονται από την Ανατολική Ευρώπη και εγκαταστάθηκαν στην Αυστραλία μετά το τέλος του πολέμου.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

— 104 άτομα συνελλήφθηκαν κατά την επιδρομή της αστυνομίας εναντίον μιας συγκέντρωσης συναγωνιστών του F.A.P., στο δυτικό Βερολίνο, στις 31 Ιανουαρίου του περασμένου χρόνου.

— Το Σάββατο της 17ης Ιανουαρίου, οι συναγωνιστές του F.A.P. της Βρέμης οργάνωσαν μια διαδήλωση διαμαρτυρίας εναντίον του συνεχώς αυξανόμενου ρεύματος πολιτικών προσφύγων στην Δυτ. Γερμανία. Έλαβε χώρα μια μαζική διανομή εντύπων. Μια ομάδα 70 περίπου συναγωνιστών, δέχθηκε

χαν και μερικοί έγχρωμοι. Η σύγκρουση προκάλεσε την επέμβαση της αστυνομίας. Οι συναγωνιστές μας στην συνέχεια κατέθεσαν στεφάνι στο άγαλμα του Bismarck.

— Στις 24, 25 και 26 Φεβρουαρίου, ξεκίνησε στο Αμβούργο μια νέα δίκη εναντίον του Michael Kühnen ο οποίος καταδικάστηκε σε πολλών χρόνων φυλάκιση.

ΚΑΝΑΔΑΣ

Από τότε που αποφυλακίστηκε, ο πιστός συναγωνιστής μας Ernst Zündel, άρχισε ξανά την μάχη του για να καταγγείλει τον μύθο του «ολοκαυτώματος». Έδωσε συνεντεύξεις σε πολλά όργανα του τύπου (εφημερίδες, ραδιόφωνο) και βρήκε μεγάλη ανταπόκριση. Πρότεινε ακόμη στους αντιπάλους του να τους συναντήσει δημόσια για μια συζήτηση πάνω στο «Ολοκαύτωμα» Ασφαλώς κάτι τέτοιο δεν πραγματοποιήθηκε. Αρκετές φορές εξέπληξε Εβραίους δημοσιογράφους οι οποίοι άρχισαν να φαίνονται ανήσυχτοι μπροστά στην αδιάφευκτη επιχειρηματολογία του που σπάζει επιτέλους τις αλυσίδες και δείχνει τον δρόμο προς την αλήθεια.

Η.Π.Α.

Οι Εβραϊκές οργανώσεις κατέφυγαν στην δικαιοσύνη διότι μια Χριστουγεννιάτικη φάτνη στήθηκε μπροστά στο ξενοδοχείο Hotel de Ville του Σικάγου. Ο Ραββίνος David Saperstein εξωργίσθηκε με την απόφαση του δικαστή Frank Mac Garr κατά την οποία οι ΗΠΑ είναι έθνος χριστιανικό και η παρουσία μιας φάτνης την εποχή των Χριστουγέννων δεν έχει τίποτε το παράνομο. Όλες οι εβραϊκές οργανώσεις μετά από αυτό ενώθηκαν για να διαμαρτυρηθούν για την «άδικη» αυτή απόφαση.

— Ο Γερμανοαμερικανικός σύνδεσμος ξεκίνησε μια ευρεία εκστρατεία

για την απελευθέρωση του συναγωνιστή μας Rudolf Hess.

ΕΛΒΕΤΙΑ

Η Mariette Paschoud, καθηγήτρια της Ιστορίας, έχασε το δικαίωμα της διδασκαλίας κατόπιν απόφασης του Κρατικού Συμβουλίου του καντονίου του Vand, διότι υπερασπίστηκε την γνώμη του καθηγητή Faurisson σχετικά με την ιστορικότητα της «γενοκτονίας» των Εβραίων.

Από την άλλη μεριά μια κάποια κυρία Korrr, προσπαθεί να πείσει το Ελβετικό Κράτος να βγάλει ένα νόμο που να **απαγορεύει στους πολίτες να αντιτίθενται** στην μετανάστευση εγχρόμων από τον Τρίτο Κόσμο.

ΕΣΣΔ

Ο «μάρτυρας» Ζαχάρωφ, που για καιρό αποτελούσε το «αγαπημένο παιδί» της Δύσεως και που απαλλάχθηκε από την εξορία, ζητά τώρα να επιστρέψει οικειοθελώς στο Gorki.

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

Ο Ιταλός εθνικιστής Delle Chiaie, ιδρυτής των N.A.R., (Ένοπλοι επαναστατικοί πυρήνες) που βρισκόταν σε Εξορία για 17 χρόνια, συνελήφθη στην Βενεζουέλα. Μεταξύ των κατηγοριών που του απηύθυναν του φόρτωσαν και την υπευθυνότητα της τρομοκρατικής ενέργειας στην Μπολβία όπου ήσαν ανακατεμένες οι μουσικές ιταλικές υπηρεσίες και η μασωνική στοά P2.

ΒΟΛΙΒΙΑ

Ο Βολιβιανός δικηγόρος του Claus Barbie προσέφυγε στο Έπατα Δικαστήριο της Bogota ζητώντας την ακύρωση της απόφασης εκδόσεως του γηραιού συναγωνιστή η οποία, σύμφωνα με τα στοιχεία του δικηγόρου, ήταν παράνομη.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

ΙΑΠΩΝΙΑ 1987:

Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ

— Οι θεματοφύλακες των παραδόσεων υπάρχουν.

— Η παράδοση έρχεται στην επιφάνεια σε πείσμα των έντονα και έντεχνα φτιαγμένων εχθρικών σκηνικών, κοντά στην ώρα όμως, — την μεγάλη ώρα — της νίκης και τελειωτικής της επικράτησης.

— Παρά τις φιλότιμες προσπάθειες ωρισμένων να... εκχριστιανίσουν την Ιαπωνία μετά το 1945 (βλ. περίπτωση Brahma-Samais για την Ινδία) η Ιαπωνία παραμένει προσκολλημένη στο φως της αλήθειας και στην παράδοση που βγήκε από τους ουρανούς, μα και απ' τα σπλάχνα της.

— Πρόσφατες αποδοκιμασίες του Ιάπωνα πρωθυπουργού για τον Αμερικανικό συρφετό, μερικές... σωστές απειλές εις βάρος του, και αναγκάζεται να ανακαλέσει δημόσια: Οι Αμερικάνοι, είναι ένας λαός μιγάδων και εμφανώς κατώτεροί μας.

— Είμαστε οι καλύτεροι! Γιατί να αντιγράφουμε τους άλλους; λένε οι νεαροί Ιάπωνες σπουδαστές! οι νεαροί σπουδαστές!... το άλλοτε άντρο του διεθνισμού και μέσο προώθησης των σχεδίων των διάφορων μπολσεβικισμών με τους παραδείσους τους!....

— Πρέπει να αποκτήσουμε σύντομα, το δικό μας ολοκληρωμένο στρατό, γράφουν επώνυμα στις εφημερίδες παλαιοί και νέοι — πρέπει να ξεφορτωθούμε πια τους «άλλους».

— Παραδοσιακές εμφανίσεις με επιδοκιμασίες, σαμουράι εμφανίζονται όλο και περισσότερο στις στρατιωτικές παρελάσεις οι οποίες αποτελούν πλέον το σημαντικότερο γεγονός των ημερών.

— Η παράδοση του Bushido, αρχίζει να ακτινοβολεί περισσότερο πλέον, και το όνειρο του Hoerbigger και του Haushoffer να ξαναζωντανεύει:

— Τί είναι το αίμα;

— Είναι η κάτω συνέχεια του Ηλιακού ρευστού.

— Τί είναι ψυχή;

— Είναι η δύναμη του Ήλιου μέσα μας.

— Και η φωνή της ψυχής πώς λέγεται;

— Λέγεται Πίστη

— Και η φωνή του αίματος πώς λέγεται;

— Λέγεται Τιμή.

Τα «γκέτο» της Αθήνας

Ανέκαθεν σε όλες τις μεγάλες πόλεις του κόσμου όπου υπήρχαν διάφορες φυλετικές ομάδες κάθε ομάδα εγκαθίστατο σε διαφορετικό τμήμα της πόλης. Όχι βέβαια από οικονομικούς λόγους, όπως υποστηρίζουν οι αστοί και οι μαρξιστές κοινωνιολόγοι, αλλά από την έμφυτο ανάγκη που νιώθει ο άνθρωπος να ζει μαζί με άτομα που έχουν κοινό το αίμα, την γλώσσα, την θρησκεία και τα έθιμα.

Το σύστημα αυτό του φυλετικού διαχωρισμού (σήμερα γνωστού ως «apartheid»), είναι η φυσική επιλογή κάθε φυλής για να διατηρήσει την φυλετική της καθαρότητα και την πολιτιστική της κληρονομιά.

Στην σημερινή πραγματικότητα και ειδικότερα στην Αθήνα, η κακή πολιτική των κυβερνήσεων και η αδιαφορία του κόσμου έχουν επιτρέψει την δημιουργία «γκέτο» που κατοικούνται από αλλοεθνείς. Στα Λιόσια έχουν συγκεντρωθεί οι Γύφτοι, στο κέντρο της Αθήνας οι Τούρκοι, στον Πειραιά οι έγχρωμοι. Η ίδια περίπου κατάσταση επικρατεί και στην Θεσ/νίκη και στην Θράκη (Τούρκοι). Η θέση των πολιτικών αλλά και των κατοίκων είναι η διάλυση των «γκέτο» και ο διασκορπισμός των ξένων ώστε να ενσωματωθούν στην ελληνική κοινωνία.

Μια τέτοια ενέργεια όμως, λόγω της ανοχής που επικρατεί σήμερα απέναντι στην φυλετική επιμειξία θα ήταν ολέθριο για την φυλετική μας καθαρότητα.

Εμείς προτείνουμε για τους μεν αλλοφύλους που σήμερα έχουν (κακώς βέβαια) ελληνική υπηκοότητα (Τούρκους, Γύφτους) παραχώρηση χώρου όπου θα κατοικούν ξεχωριστά και μακριά από τους Έλληνες ώστε να

μην δημιουργούν κοινωνικά προβλήματα, για αυτούς δε που είναι παράνομα στην Ελλάδα είτε σαν εργάτες είτε σαν δήθεν πολιτικοί πρόσφυγες άμεση απέλαση στις χώρες καταγωγής τους, ανεξάρτητα του πολιτικού και οικονομικού κόστους.

Για τους Τούρκους «πολιτικούς πρόσφυγες»

Πολλές φορές έχουμε διαβάσει στον τύπο για τα επεισόδια που έχουν δημιουργήσει Τούρκοι «πρόσφυγες». Πριν λίγες μέρες μετέτρεψαν το στρατόπεδο πολιτικών προσφύγων στο Λαύριο σε πεδίο μάχης. Αντίπαλες πολιτικές ομάδες συνεπλέκοντο επί μία ολόκληρη μέρα χρησιμοποιώντας μέχρι και πυροβόλα όπλα. Όπως δήλωσε κυβερνητικός εκπρόσωπος η αστυνομία δεν μπορούσε να επέμβει διότι δεσμεύεται από αποφάσεις του Ο.Η.Ε. που έχει το στρατόπεδο κάτω από την προστασία του. Η χώρα μας σαν μέλος του Ο.Η.Ε. και έχοντας υπογράψει όλες τις σχετικές συμβάσεις είναι υποχρεωμένη να παρέχει άσυλο-στέγη και τροφή σε όποιον δηλώνει ότι είναι πολιτικά αντίθετος στο καθεστώς της χώρας του.

Δεν έχει καμία σημασία αν κάποιος διώκεται από τις αρχές για πολιτικά εγκλήματα που

έχει διαπράξει, αρκεί βέβαια η χώρα από όπου έφυγε να μην έχει «δημοκρατία» αστικού τύπου. Εμείς δεν θεωρούμε την φυγή κάποιου από την πατρίδα του σαν πολιτική πράξη αντίστασης. Όποιος είναι αντίθετος στο καθεστώς της χώρας του οφείλει να αγωνισθεί στον τόπο του και όχι να κάνει αντίσταση εκ του ασφαλούς από το εξωτερικό. Ιδίως όταν οι περισσότεροι απ' αυτούς που καταφεύγουν στην Ευρώπη έρχονται προς αναζήτηση καλύτερης τύχης. Έτσι εξ αιτίας του Ο.Η.Ε. έχει γεμίσει η Ευρώπη «πρόσφυγες» απ' όλα τα μέρη του κόσμου, χωρίς οι κυβερνήσεις (στην σπάνια περίπτωση που βλέπουν το πρόβλημα) να μπορούν να αντιδράσουν διότι δεσμεύτηκαν από τις αποφάσεις του διεθνούς αυτού οργανισμού.

Όσον δε αφορά τους Τούρκους (που είναι η πλειονότητα των «προσφύγων» στη χώρα μας) εκτός από τα φυλετικά και κοινωνικά προβλήματα που προκαλούν, είναι και κάποιες χώρες εχθρικότατης προς την Ελλάδα και οι Τούρκοι πάντα βάζουν την πατρίδα τους υπεράνω της ιδεολογίας τους. Συνεπώς η λύση, την οποία αδυνατεί βέβαια να δώσει η δημοκρατία, είναι μη χορήγηση ασύλου και άμεση απέλαση στην Τουρκία των ήδη υπαρχόντων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΑΜΟΣ 1/6/1987

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΕΣ,

αφού σας εκφράσω τους θερμούς αγωνιστικούς χαιρετισμούς μου από την ακριτική Σάμο και σας συγχαρώ για την υπέροχη έκδοσή σας, το ελληνικό Εθνικοσοσιαλιστικό περιοδικό, την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, θα ήθελα να σας εκφράσω κάποιες σκέψεις μου.

Μέχρι φέτος το χειμώνα δεν είχα καμία σχέση με τον Εθνικοσοσιαλισμό διότι ήμουν κι εγώ επηρεασμένος από την εβραϊκή προπαγάνδα που ήθελε και θέλει τους Εθνικοσοσιαλιστές ως τέρατα, καταραμένους και αποβράσματα της κοινωνίας. Έτυχε όμως μέσω κάποιου φίλου μου να προμηθευτώ κάποια τεύχη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, να τα μελετήσω και φανερά εντυπωσιασμένος να απαρνηθώ κάθε άλλη κομματική δράση και να αφοσιωθώ από τότε όσο μπορώ — λόγω των μαθημάτων — στην μελέτη της Ιδέας του Εθνικοσοσιαλισμού, παρά τις αντιδράσεις. Και οι αντιδράσεις ήταν πολλές και στο στενό και στο ευρύτερο κοινωνικό μου περιβάλλον. Η οικογένειά μου αν και δέχεται κάποια πράγματα στο τέλος μου δημιουργεί προβλήματα. Στο σχολείο ορισμένοι καθηγητές προσπαθούν να μας σωφρονίσουν εμένα και τους φίλους μου λέγοντάς μας για τα «εγκλήματα» των Ναζί και πιστεύοντας στο βάθος πως όλες αυτές μας οι εκδηλώσεις είναι δήθεν αναζητήσεις των εφήβων και πως όταν ωριμάσουμε θα τα αποκυρήξουμε όλα. Τους ενοχλεί που μια μερίδα μαθητών ασχολείται με τα καυτά προβλήματα και βλέπουμε αυτό που δεν μπορούν ή δεν θέλουν να δουν εκείνοι.

Η κατάσταση του ελληνικού λαού τα τελευταία χρόνια, όπου η πολιτική ηγεσία επέλεξε

τον οικονομικό παράγοντα ως όργανο δημοκρατίας και για την απόκτηση πολιτικής δύναμης, διέστρεψε την φύση του Έλληνα, αφού τον αποπνευματοποίησε σε σημείο, ώστε να ενδιαφέρεται μόνο για «παροχές» και να έχει λησμονήσει ό,τι ελληνικό και χριστιανικό, ότι του υπαγορεύει η πίστη του και η ιστορία του, και η Αιώνια Ελλάδα, η παιδεία και η γλώσσα. Πόσοι Έλληνες νοιάζονται, αλήθεια σήμερα, για το συρρίκνωμα του έθνους με την Μικρασιατική καταστροφή, τις αλύτρωτες πατρίδες, το Κυπριακό, το βορειοηπειρωτικό, το «Μακεδονικό» και τα σχετικά; Η απάντηση είναι ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ και ακόμα λιγότεροι από την νεολαία. Η «δημοκρατία» μετεσχημάτισε τον ελληνικό λαό σε απαθή μάζα, η οποία ούτε βλέπει τον «γκρεμό» στον οποίο «σαλαγίζεται», ούτε ακούει το «σώριασμα» των εθνικών ερειπίων, ούτε οσφραίνεται την «χωματίλα» της φυλής, που αναδύεται κακόσμο από την «χαβούζα» της, επιτυχώς επικαλούμενης «τηλετύφλας», της αντι-παιδείας, της α-γλωσσίας, της ιστορικής παραπομπής και του θρησκευτικού αποχρωματισμού.

Ο ελληνικός λαός και ειδικότερα η νεολαία διακρίνεται από μία θανάσιμη απάθεια για το ότι: η οικογένεια διαλύεται, η εκπαίδευση παραμορφώνει, η διοίκηση δεν διοικεί, οι υπηρεσίες δεν εξυπηρετούν, η δικαιοσύνη δεν δικαιώνει η αστυνομία δεν προστατεύει, ο στρατός δεν εγγυάται, η εκκλησία δεν θερμαίνει το κράτος δεν υπάρχει... Δεν βλέπουν, ούτε νιώθουν ότι όλα διαλύονται, όλα προμηνύουν, αντί «καλύτερες», χειρότερες μέρες... τέλος, ίσως, της ιστορικής πορείας της Ελλάδος;

Δεν αντιλαμβάνονται ότι δεν υπάρχει άλλη λύση εκτός από τον ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ;

Ο αγώνας μας θα ανασηκώσει τις ψυχές των Ελλήνων από την λάσπη της παρακμής, η σημαία μας θα αναζωπυρώσει τις ελπίδες του λαού και θα ξυπνήσει στην ψυχή του το όραμα μιας ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Πιστοί στην σημαία, την πατρίδα και στην ιστορία μας ως γνήσιοι επαναστάτες θα συνεχίσουμε τον δίκαιο αυτό αγώνα μας για μια ΝΕΑ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ της Ελλάδος και όλου του κόσμου.

**ΖΗΤΩ Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΖΗΤΩ Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ!!!**

• Συναγωνιστή, για να εκπληρώσουμε την επιθυμία σου και να σου αποστείλουμε αυτά που ζητάς, χρειαζόμαστε την διεύθυνσή σου. Ενημέρωσέ μας γι' αυτή και εμείς θα φροντίσουμε για όλα.

Με την επιστολή μου αυτή την οποία Σας στέλνω κρυφά μέσ' απ' το κελλί μου καταγγέλλω την παράνομη απαγόρευση για την εισαγωγή του φιλοσοφικού περιοδικού «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» στην Φυλακή Κορυδαλλού που επέβαλε ο διευθυντής της εδώ Φυλακής ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΟΓΟΥΛΑΣ.

Την ίδια στιγμή κατά την οποία κυκλοφορούν μέσα στην σημερινή Φυλακή Κορυδαλλού αμέτρητα έντυπα πορνό και λαθρόβια μαρξιστικά φυλλάδια που δηλητηριάζουν όχι μόνον τα ήθη αλλά ακόμα κι αυτήν την Ανθρωπιά των αναγνωστών τους. Τη ίδια στιγμή, ο μαρξιστής ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΟΓΟΥΛΑΣ απαγορεύει εκδόσεις φιλοσοφικού προβληματισμού όπως η «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» εφ' όσον οι εκδόσεις αυτές αντι-στρατεύονται τον δικό του σκοταδισμό και την δική του μισαλλοδοξία.

Η παράνομη απαγόρευση της «ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ» από τον ΝΙΚΟ ΠΑΠΑΔΟΓΟΥΛΑ διακωμωδεί την έννοια της ελευθεροτυπίας για την οποία υποκριτικά κόπτεται η σημερινή Κυβέρνηση και πλήττει την κρατική νομιμότητα των σημερινών νομέων της Εξουσίας οι οποίοι έτσι, απογυμνώνονται για ν' αποκαλύψουν τον ένοχο αυταρχισμό των σοβιετικών προδιαγραφών.

Η παράνομη απαγόρευση της «ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ» από τον ΝΙΚΟ ΠΑΠΑΔΟΓΟΥΛΑ φανεράνει την ιταμότητα ενός κρατικού παρακράτους το οποίο ασελγεί πάνω στην ίδια του την νομοθεσία έρποντας μέσα στο τέλμα της σταλινικής του ιδιοσυστασίας η οποία υποκρύπτεται κάτω απ' την ταμπέλα της Δημοκρατίας.

**ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΗΡ. ΚΑΛΕΝΤΖΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ
ΦΥΛΑΚΗ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ -Β' 33**

**Ρατσισμός είναι η ελευθερία
να υπερασπίζεσαι το δικαίωμα
να διαφέρεις**

